

CYDONIA

Hayat Yayınları:
Hayat Edebiyat:

Kitabın Adı
Cydonia

Yazarı
Sercan Leylek

Yayın Editörü
Rahime Demir

CYDONIA

SERCAN LEYLEK

© 2011, Hayat Yayıncılık İletişim Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Pti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-
Sertifika No:

Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2011
Kapak Tasarım : Ahmet Çelik
Yayına Hazırlık : Rahime Demir
Baskı & Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahallesi Fatih Rüştü Sokak
No: 1-3/A Bayrampaşa / İSTANBUL
Tel: (0212) 612 95 59 Fax: (0212) 613 09 83
Sertifika No: 11946

Hayat Yayın Grubu

Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1
34050 Eyüp - İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayingrubu.com - hayat@hayatyayinlari.com

twitter.com/hayatyayingrubu - facebook.com/hayatyayingrubu

Sercan LEYLEK

İzmir'de doğan yazar, tiyatrocusu bir ailenin ortanca çocuğu olarak yetişti. Anne ve babasının mesleği sayesinde geleneksel hikâyelere her zaman ilgi duydu. Öğrencilik yıllarında edebiyat öğretmenleri tarafından sevilen yazarın, kompozisyonlarındaki radikal çıkarımları sebebiyle her zaman notu kırıldı. Hatta bu sebeple, lise öğrenimini tamamladığı Vali Nevzat Ayaz Lisesi'nden -0,01 diploma notu farkıyla- okul ikincisi olarak mezun oldu.

2003 yılında Dokuz Eylül Bilgisayar Mühendisliği Bölümü'nü kazanan yazar, hazırlık sınıfının ardından eğitimine, 2 yıl daha İzmir'de devam etti. İkinci sınıfta aldığı sosyal seçmeli dersin hocası olan Doç. Dr. Erol KAYA'nın teşvikiyle Erasmus programına katılmaya karar verdi ve mülakatları geçip eğitimine İtalya'da devam etti. Salerno Üniversitesi'nde Bilgisayar Bilimleri üzerine 1 yıl eğitim gördü ve lisans eğitimini tamamlamak üzere yurda döndü.

Yazar, üniversite masraflarını karşılayabilmek için birçok farklı işte çalıştı: Garsonluk, tercümanlık, spor animatörlüğü, müşteri temsilciliği, programcılık, Uluslararası İzmir Fuarı'nda asistanlık... Kısa süreli çalıştığı işler, yazarlığına katkıda bulunacak birçok farklı insanı ve hayat tarzını gözlemlemesine imkân verdi.

Uzak bir ülkede çalışmayı kafasına koyan yazar, üniversite son sınıfta AIESEC'e üye oldu. 2009 Mart ayında patlak veren ekonomik kriz sebebiyle Japonya, Avustralya gibi uzak diyarlara gitmek yerine Norveç'le yetinmek zorunda kaldı. 2009 Ağustos ayında stajyer olarak işe alındı ve hâlâ Oslo Thomson Reuters ofisinde enerji borsaları analisti olarak çalışıyor.

İÇİNDEKİLER

Ziyaretçi	9	Volunteer	144
Kapı	12	İhtimaller	153
Yahudi Vadisi	20	İniş	156
Soğuk	27	Truva II	167
Truva I	31	21 Saat	176
Kayıp	37	İlk Yolculuk	179
Gazete Kupürleri	40	Gitmek ya da Kalmak	183
Atos, Portos, Aramis	47	Kancalar	193
Ağaç	56	Sorular	202
Sanal Bağ I	62	Hattatın Defteri	206
Tehdit	65	Ego	211
Şafak	69	Mucize	219
Suikast	74	Patlama	221
Altın Kuyusu	78	Silah	226
Mars'taki Yüz	82	Modern Mevlana	229
Zaman İçinde Zaman	88	Kurban	234
Sürpriz	94	Sovyetler Birliği	240
Bir Çiçeğin Hikâyesi	98	Kodes	244
Hayalet	101	Hınkır Munkur	249
912 Metre	109	Düello I	253
Gerçek	115	Düello II	258
Temas	129	Sedir Ağacı	262
Üç Gül	135	Mavi Gök	269
Fizik	139	İskenderiye Kütüphanesi	270
Sanal Bağ II	142	Melek	278
		Elektronik İleti	280

Bana okuma yazmayı öğreten annem Gülsüm Leylek'e ve ilkokul öğretmenim Fatma Uyanık'a;

Bilim-Kurgu'ya olan ilgimi takdir eden babam Ayhan Leylek'e;

Beni kahramanı olarak gören astronom kız kardeşim Elif'e;

Güvenlik çalışanı olan ilham kaynağım ağabeyim Serkan'a;

Cydonia hikâyesini ilk günlerinden beri takip eden dostlarımın hepsine: Bünyamin Altunsoy, Ingunn Hegge, Kemal Hakimoğlu, Sezgin Armağan, Merve Alanyalı, Gülsüm Sarı, Hüseyin Salman, Lars Olav Fosse, Daniel Jefferson ve ismini bilmediğim yemekhane çalışanı Taylandlı tatlı teyzeye;

Tanıtım filmi çekimlerinde desteğini esirgemeyen arkadaşlarıma: Suad Zaman, Yoav Brandt, Jørgen Hansen, Cameron Leslie, Stian Nilsen, Magnus Køber, Sverre Halaas Haanshuus'a; teşekkür ederim...

Bugün hepimiz burada, hayatını bilgiye adanmış olan bir insanı uğurlamak için bir araya geldik. Kendisinin insanlığa hizmet için oluşturduğu ilkeyi bizler gelecek nesillere aktarmalıyız. Bilgi sonsuzdur ve sonsuzluğa giden yol, daha fazla öğrenmekle aşılır. Onu bugün sonsuzluğuna uğurluyoruz.

Günümüzde insanlığın yüz yüze kaldığı sorunların herkes farkında... Yapay ozon tabakası ve solunum cihazlarıyla yaşamak zorundayız. Bu yüzden, birçoğumuz, içinde bulunduğumuz durumdan ötürü bilimi ve beraberinde getirdiklerini suçlayabiliriz.

Bu, haksız bir düşüncedir! Bilim masumdur, bizler kendi hırslarımız sebebiyle kendimizi bu hale getirdik. Aksine hâlâ hayatta kalmamıza yardımcı olan, yine bilginin nimetleridir.

Seni uğurlamadan önce, sana birkaç söz söylemek istiyorum değerli meslektaşım:

Madde olan vücudun, ulvî varlığın olan ruhuna sahip değil artık. Fakat sen böylece yine de aramızdasın.

Bize ve bilime bağışlamış olduğun eserinin sonsuza dek bilgiye hizmet edeceğine ant içiyorum.

Görüşmek üzere aziz dostum...

Ziyaretçi

Rafik yeni çalışma odasına alışmaya çalışıyordu. Önünde duran bir dizi monitör, altmışa yakın güvenlik kamerasından gelen görüntüyü döndürüp döndürüp oynatıyordu. Yeni görevindeki ilk birkaç gün gerçekten de eğlenceli geçmişti, fakat çok geçmeden sorumlu olduğu işin ne kadar da sıkıcı olduğunu fark etmişti acı biçimde. İşinin ekstra bir yönü yoktu, arada sırada görüntüler üzerindeki dalgalanmaları dert ediyordu kendisine, o kadar.

Henüz sanat galerisinde güvenlik çalışanı olarak işe başlamasının üzerinden sadece 9 ay geçmeden kendini görüntülerden ve vardiyadan sorumlu şef pozisyonunda bulmuştu. Üstelik bu, güvenlik çalışanı sertifikasını aldıktan sonraki ilk işiydi. Bu durumda Rafik ya çok başarılı ve güvenilir bir elemandı ya da bunun başka bir sebebi olmalıydı. Kim bilir, belki de diğer takım arkadaşları kendisinden ya daha toydu ya da daha kötüsü, ciddiyetsiz kişilerdi.

Yerel yönetim tarafından alelacele inşa edilen sanat galerisi, belki de Ortadoğu'da son yüzyılda sanat adına yapılmış en büyük taş yığınıydı! Tipik Akdeniz politikacıları altı yıl boyunca şehir için kayda değer hiçbir şey yapmamışlar; yerel seçimlere sadece altı ay kala Beyrut'un en

büyük ve en önemli sinagoguna yakın, sahipsiz bir araziye kocaman bir sanat galerisi oturtmuşlardı.

Esasen Vadi Al-Yahoud'daki¹ bu gereksiz yapı kimsenin umurunda bile değildi. Rafik de bu yüzden miskin miskin odasında oturmuş nişanlısına cep telefonundan yazacağı mesajları tasarlayıp duruyordu ki monitörlerdeki görüntülerden birinde ters giden bir durum dikkatini çekti.

Ekranında gördükleri karşısında gözlerine inanamadı. Yeraltı depo odalarının bulunduğu boş koridorda sanki bir adam geziniyordu. Bu saatte o koridorlarda kimsenin bulunmaması gerekiyordu oysa. Gözlerini ovuşturdu, bir daha baktı. Ekrandaki görüntü oldukça netti. Fayans döşeli koridor yeterince aydınlık olmasına rağmen hareket eden figür yine de tam olarak seçilemiyordu. İş şansına bırakmadan hemen harekete geçti ve telsizi eline aldı:

“–Tüm birimlerin dikkatine! Acil durum! Yeraltı koridorlarında dolaşan davetsiz bir misafirimiz var. En yakın devriye grubu hemen harekete geçsin! HEMEN!” diyerek nöbettteki herkese anonsta bulundu.

Sinirle söylenerek görüntüleme odasından fırladı. Yoluna çıkan adamlarını toplayarak zemin kata inmeye başladı. Bu koridorlardaki kapılar ancak elektronik kart ve şifrelemelerle açılabilirdi. Ev sahipliği ettikleri sergilerin en pahalı parçaları bu depolarda saklanıyordu.

Kapıya şifreyi girerken kendi kendine “*Nasıl olur da bunca kilidi aşarak içeriye birisi rahatça sızar?*” diye söyleyip deli oluyordu. Üstelik girişte hiçbir zorlama izi de dikkatini çekmemişti.

¹ Beyrutlu Yahudilere yuva olmuş olan bir mahallenin adı.

Dört kişi birden tablo ve heykellerin bulunduğu odalara dağıldılar. İki saat boyunca her köşeyi didik didik taradılar fakat ortalıkta alışılmayen hiçbir şey yoktu.

“–En ufak şüphe uyandırıcı durumu bilmek istiyorum. Herkes işinin başına!” diye emir verdi Rafik. Herkesin gece boyunca ekstra devriye yapmasını istedi ve kendisi de bütün kayıtları sakın bir kafayla incelemek için odasına yöneldi. Bilgisayarının başına geçti.

Yaklaşık iki saat önce ekranında naklen izlediği görüntüleri kafasında toplamak çok zordu. Hayal mi görmeye başlamıştı? Dokuz yaşından beri Lübnan sıcağında çalışmaya alışkın biri için son zamanlarda fazla çalıştığı da söylenemezdi. Belediye görevlileri günde en fazla sekiz saat çalışmasını bekliyorlardı. Zaten bu sürenin yarısını da kahve içerek, galeriye gelen yeni sergilerde gezinerek veya ortalıkta askercilik oynayarak geçiriyordu.

Rafik ilk önce görüntülerin alındığı odaların kapı giriş kayıtlarını inceledi. Bu odalar yer altındaydı ve bildikleri kadarıyla tek bir girişe sahipti. Kayıtlara göre ana girişten son çıkış, yaklaşık 3 gün önce yapılmıştı ve başka bir yeni giriş de kayıtlarda gözüküyordu. Bu biraz içini rahatlatmıştı. “*Öyleyse ben ekranında ne gördüm peki?*” diye kendine tekrar söylendi.

Saatini bir daha kontrol ederek videoyu geriye sardı. Görüntünün kaydedildiği anı denk getirmeyi bir türlü beceremiyordu.

En sonunda o görüntüyü videoda tekrar yakaladı. İlk izlediğinde ağzı hayretten açık kaldı ve sesini bile çıkaramadı. İkinci izleyişinde ise tek bir cümle söyleyebildi:

“–Kahretsin! Bu hayalet hikâyesi meğerse gerçekmiş...”

Kapı

Uzun boylu kız baloda tanışmayı umduğu adama yaklaştı. Kendisine çok güveniyordu ve düşündüğünü kolayca başarabileceğini umuyordu. Masanın başına geçip sadece ‘Merhaba!’ demenin yeterli olacağını düşündü ve de öyle yaptı:

“–Merhaba!”

“–Selamlar güzelim. Sen nerelisin bakalım?” diye sordu Sean.

“–Tahmin edememene doğrusu şaşırdım.” Kızın deyim yerinde ise kendisine asıldığı apaçıkta.

“–Aslında Amerikalıyı andıran bir yüzün var.” Sean, karşılık veriyordu bakışlarıyla.

“–Gerçekten mi? Voov! Teşekkür ederim.” dedi genç kız saçlarını karıştırırken.

“–Şey... Esasen bu bir iltifat değildi ama sen nasıl kabul edersen...” diye cevap veren Sean ukala bir tavırla masadan uzaklaştı.

Bu tür sebepsiz balolardan iyice sıkılmıştı. Görünürde başardıkları doğru düzgün bir görev yoktu ama sürekli genç astronomlar için yeni davetler düzenleniyordu. Sean,

NASA’ya ilk adım attığı günden beri, yürütülen araştırma programlarındakilerin, izci çocuklar gibi taş koleksiyonu yapma peşinde olmadığını seziyordu. Sonuçta bu, devlete ait ciddi bir yatırımdı ve doğal olarak kâr edilmesi gerekiyordu. Büyük paralar yatırıldığına göre, kâr da buna oranla muazzam olmalıydı. Ama halka beyan edilen programlara göre, Mars ve Ay’a sürekli aptal robotlar göndermekten başka yaptıkları bir şey yoktu.

İçkinin verdiği rahatlıkla şeflerinin yanına yaklaştı:

“–Onlarca yıldır neden yeni bir iniş yapmıyoruz? Diğer bölümlerdeki arkadaşlarımla konuştum, bunca para nereye gidiyor Robert?”

Robert, NASA’nın yaşlı kurtlarının en kıdemlilerinden. Aynı zamanda oldukça muzip bir adamdı ve hiçbir eğlence fırsatını kaçırmazdı. Yıllardır çaylakların sorumlusuydu ve bu görev hoşuna gidiyordu. Yeni yetmelerle zaman geçirmenin hem kendisini hem de işine olan şevkini genç tutmaya yaradığına inanıyordu.

Sean’ın aklının başında olmadığını, ağzından dökülen ilk kelimeyle fark etti ve sorusuna şeytanca bir gülümsemeyle cevap verdi:

“–Bilmiyorum, sence neden?”

Bu cevap karşısında Sean, Robert’in etrafında bir çocuk gibi dönmeye başladı:

“–Yapma Robert! Burada dönen her şeyden haberinin olduğunu biliyorum. Bir kere olsun dalga geçmeyi bırak ve bana olanlardan bahset. Herkese tek bir robotun günlükünü tutuyormuşuz gibi senaryolar yazıyorsunuz ama eşit kapasitedeki onlarca araştırma robotunu Mars’taki tek bir

bölgeye gönderdiniz. Yoksa petrol mü arıyoruz ha?” diye rek yakındı.

Robert bir yandan kendi kendine “*Şu şapşal çenesini kapatsa...*” diyordu ama bir yandan da bu konuşmayı eğlenceli buluyordu. Sean ise susmak bilmiyordu, sesini yükselterek çevresindeki daha fazla insanın dikkatini üzerine çekiyordu:

“–Ne yani? Mars’ta petrolü bulunca, orayı da mı bombalıcaz?”

Artık Robert’in sabrı tükenmişti:

“–Bak Sean! Bu sevimsiz partileri iş konuşmadan eğlenebilmemiz için düzenliyoruz. Bu akşam, bana veya başka birine işle ilgili tek bir kelime bile etmeni istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

Sean somurtarak,

“–Peki efendim!” diye söylenerek yanından uzaklaştı.

Robert, sabırlı oldukları takdirde, istedikleri her soruya cevap bulabileceklerini biliyordu. Hatta tahmin edilenler doğruysa, hayal edemeyecekleri soruların bile cevaplarını hep birlikte öğrenebileceklerdi. Tek gereken şey, biraz daha sabırdı.

Yaşlı kurdun tabii ki orada olan biten her şeyden haberi vardı. Çevresi hemen hemen NASA’daki her köşeye dokunuyordu. Yıllardır yapılan bütün çalışmaların bir fiyaskoyla sonuçlanacağını bağırıp, onun bunun istifalarını uman felaket tellallarının haykırıışlarını da; tahmin edilen şeyler bulunduğunda nelere sahip olabileceklerini fısıldayanların sözlerini de çok iyi duyuyordu.

1997 yılında farkına vardıkları şekiller civarında tesadüfen buldukları ilk yazıttan bu yana üst düzey yönetimden herkesin gözü, Mars projelerinin üzerindeydi. Tek sorun, ne aradıklarını tam olarak bilmiyor olmalarıydı. Fakat herkes, buldukları şeyin yeterince hafif ve değerli olmasını umut ediyordu. Mesela Uranyum’dan bir milyon kat daha fazla enerji üreten yeni bir madde, tüm çalışmaların sonunda fena bir ödül sayılmazdı.

Birkaç haftada bir, yeni kalıntılar üzerinde bulunmuş olan yazılar robotlar tarafından resmedilip, çözümlenmek üzere ana karargâha gönderiliyordu. Hâlâ kayda değer bir şey bulamamışlardı. Tabii ki politikacılar, elmas kuyusuna giden yolu gösteren bir ok, bir işaret aradıklarını sanıyorlardı.

İlk yazılı kaynakları bulduklarında proje içerisindeki herkes şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez hale gelmişti. Konu hakkında fikir sahibi olmayan amatör NASA çalışanları ilk etapta popüler Mısır kültürüyle bir yakınlık bulmaya atıldılar, fakat avuçlarını yaladılar.

Yazının unuttuğumuz bir dile ait olduğu aşikârdı, ama bunu kim okuyabilirdi? Sonunda projenin dışarıya sızması riskine rağmen profesyonel dilbilimciler devreye sokuldu ve dünyadaki bilinen en eski dillerden yola çıkan uzmanlar birkaç ay içerisinde dili neredeyse tamamıyla çözümlenebildiler.

Dilbilimciler yazı karakteristiklerinin Mezopotamya dillerine çok benzediğini birkaç saatlik incelemeyle fark ettiler. En sonunda yazıtlarda kullanılan dilin Sümerlere ait bir lehçe olduğunda karar kılındı.

Sümerler milattan önce yaklaşık 3500 yıl kadar önce ortaya çıkmış bir medeniyetti. Yazı, dil, tıp ve astronomi gibi alanlarda öne çıkmış insanlardı. Projeye dâhil edilen arkeologlar çözmeye çalıştıkları dilin yine Mezopotamya coğrafyasına ait olan başka bir toplumdan kaldığını zannettiler.

Elde edilen bu bilginin ardından, her şey kısa sürede planlanmıştı. Paravan bir belgesel üreticisi şirket, bakış açılarını geliştirebilecek her telden arkeolog ve antropologu kısa süre içerisinde kiralamıştı.

Çizimler üzerinde harıl harıl çalışılıyordu, fakat ilk sonuçlar herkeste büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Bütün kalıntılarda bahsedilen meseleler, ya aşk ya da savaşlardı. Metinlerde ve çizimlerde işe yarar(!) önemli hiçbir bilgiye rastlanamamıştı!

Projenin en güçlü adamı Daniel hemen kurmaylarıyla bir toplantı düzenledi.

“–Lanet olsun! Bu adamlar hayatı 60 milyon kilometre uzaydaki Mars’tan bu dünyaya getirebilmişse, bizden daha iyi bildikleri veya sahip oldukları bir şeyler olmalı!” diye bağırды. Sinirle ayakta dolanıp duruyordu. “Birazdan başkana yeni buluntunun çevirisini nasıl iletceğim? Sonuçları dinlemek isteyecektir.”

Kurmaylardan biri merakla söz aldı:

“–Efendim, esasında yeni çeviriyi henüz biz de inceleyemedik. Acaba...”

Adamın sözünü bitirmesine izin vermeyen Daniel;

“–Al öyleyse sen oku bakalım herkese!” diyerek masanın diğer ucundaki kurmayına raporu fırlattı:

*Senin adını mırıldanıyorum
Yeni duyduğum bir şarkı gibi
O öyle bir kelime ki,
Açıyor sanki kapılarını cennetinin.*

*Beni öptüğünde,
Denizler bulut olur,
Bulutlar ise deniz.
Yosun kokulu yağmurlar yıkar saçlarımı,
Toprağa kavuşmuş bulutlarda yüzer avare gönlüm.
Öyle güzelsin!*

*Bütün ayçiçekleri sana döner,
Tanrı hediyesi güzelliğin göğe yükseldiğinde
Ve ben yine bir şarkı gibi söylerim ismini
Yürürken dar sokaklarında şehrinin.*

Odadaki her katılımcı büyük bir sessizlikle çeviriyi dinledi. Bir tanesi kendisini tutamayıp,

“–Gerçekten de fena değil!” dedi.

Daniel hışımıyla yerinden fırlamıştı ki içeriye sekreter kız daldı:

“–Başkan hatta efendim.” dedi.

Daniel homurdanarak odayı terk etti:

“–Herhalde Monica Lewinsky skandalından sonra resmî hattan Amerikan başkanına aşk şiiri okuyan ilk yetkili ben olacağım.”

Proje merkez üssü çalışanları buna benzer durumlarla karşılaşmaya artık alışmıştı. Umutların tükenmesine yakın bulunan bu gizemli “giriş”, herkesin heyecanını ve inancını tazeledi.

Daniel, yine olaya şüpheli bir şekilde yaklaştı:

“–Bu bulduğunuzun bir sığınak veya önemsiz bir giriş olmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz?” diye, girişi keşfeden robotu yönlendiren takım liderlerine sordu.

Ürkek tavırlarla konuşan genç araştırmacı,

“–Efendim, araştırmalarımızı siması gökyüzüne dönük olan heykel ile beşgen piramidin civarında yoğunlaştırdık. Yapılan jeolojik araştırmalar sonucunda odaklandığımız bölgenin zemin bakımından da yeterince sağlam olduğunu tespit ettik.” diyerek bulgularını izah etmeye çalışıyordu.

Daniel,

“–Çalışmalarınızı ne şekilde yürüttüğünüzü zaten hafızlık raporlarda yakından takip ediyorum. Hepiniz akıllı çocuklarsınız, buna ikna oldum. Sen elinizdeki kanıtlardan haber ver bakalım.” dedi sabırsızlıkla.

Konuşmasına devam eden yetkili elindeki fotoğrafları masadakilere dağıtmaya başladı.

“–Elinizdeki resimlerde görmüş olduğunuz giriş, Mars’ta şu ana dek rastladığımız en mükemmel daire şeklindedir.”

Başka bir robot takımının lideri sordu:

“–Üzerinde hiçbir yazı veya figür bulunmuyor mu?”

“–Hayır. Ayrıca, daire iki parçadan oluşuyor. Resimleri

dikkatli incelerseniz daire çapının üzerindeki hafif ayrıklığı fark edebilirsiniz.”

Daniel ellerindeki delillerden hiç de tatmin olmamıştı. Yeni yetmeler madde inceleme raporunun bile çıktısını almadan toplantı düzenlemişlerdi.

“–Daire üzerinde yapmış olduğunuz madde parçalama işleminin raporunu göremiyorum. Operasyon raporu hazır mı?” diyerek ödevini tam yapmamış öğrencisine bakan bir öğretmen edasıyla gözlerini takım liderine dikti.

“–Hayır efendim. Zaten daire girişi hakkındaki şüphelerimizden bu noktada kurtulduk. Bu giriş kesinlikle yok olan uygarlık tarafından oraya yerleştirilmiş, çünkü girişin yapıldığı maddeyi robotumuz parçalayamadı. Üzerinde çizik açmayı bile beceremedik. Bölgeye yakın olan diğer robotları da denedik. Bizim şu ana dek karşılaştığımız tüm elementlerden çok daha sağlam bir alaşım ile karşılaşıyoruz. Bu yüzden, bu kapı her neye açıyorsa, içeride bulacağımız şey bu insanlar için çok önemli ve değerli bir şey olmalı.”

Yahudi Vadisi

Çalışmaya başladığı ilk günden beri Rafik ilk kez gerçekten ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Dokuz aydır orada burada dinlemekte olduğu abartılı hayalet hikâyeleri gerçek olabilir miydi? Bu olanaksızdı! Peki, o halde önündeki ekranda dönüp duran on altı saniyelik net görüntüdeki şey neydi?

Kafası allak bullak olmuştu ve binlerce düşünce zihnine aynı anda akmaya başlamıştı. *“Merakım korkumdan daha fazla... Birisi bana şaka mı yapıyor? Belki de hayaletler gerçektir! İşimi kaybedemem, altı ay sonra evleniyorum. Şimdiden bir sürü borcun altına girdim. Dua mı etmeye başlasam? Kahretsin ne bu? Ne?”*

Sonunda en çok güvendiği arkadaşına akıl danışmaya karar verdi. Birisine izlediklerini göstermeliydi, aksi takdirde aklını kaçıracaktı. Telsizi kaldırıp,

“–Samet, görüntüleme odasına gel. Gözlerine inanamayacaksın. Kimseye bir şey söyleme ve tek başına gel.” diyerek en yakın arkadaşı Samet’i çağırıyor.

Samet videoyu izler izlemez hiç şaşırmamış gibi konuşmaya başladı. Susacağı yok gibiydi...

“–Sana kaç aydır anlatıyordum. İşte en sonunda her şey düşündüğüm gibi çıktı. Bu işe başladığımızdan beri kaç kişi işini bıraktı. Fark etmiyor musun? İkimiz de burada çalışmaya başlayalı daha bir yıl bile olmadan bizi terfi ettirdiler. İş bırakan amirlerimizin hiçbiri bir çayımızı içmek için bile buraya uğramadı. Dahası yüzlerini gören de yok. Belki de firavun laneti gibi bir şeydir. Kendisini gören her gözü kor ateşlerle dağlıyordur. Aman Allah’ım!

Şimdi olanları çok daha iyi anlıyorum. Buradaki görüntüleri izlemek zorunda kalan her vardiya amiri kafayı sıyırıp buradan kaçmış olmalı kardeşim. En önemlisi...” derken, Rafik Samet’in sözünü kesti.

“–Yeter be Samet! Yine iyice abarttın. Seni fikir vermen için çağırdım ama kafamın içine ettin!”

Samet de sanat galerisinde 3 aydan fazla çalışan herkes gibi tekin olmayan bazı olaylara şahitlik etmişti. Üstelik Samet çenesi düşük bir paranoyaktı. Çalışma saatlerinde sürekli komplo teorileri okuyordu, geri kalan süresinde de bütün bu teorileri birleştirip yeni bir senaryo çıkarıyordu.

Rafik, belki de sır saklayamayacak birine konudan bahsettiğini düşündü bir an ama Samet yine de güvenilir bir arkadaştı. Samet;

“–Tamam bay kusursuz mantık! Karşılaştığımız bu olayı bu kez nasıl açıklayacaksınız bakalım?” dedi alaycı bir tavırla.

Rafik tabii ki de bir mumyanın, gözleri dağlamak için geri döndüğüne inanmıyordu ama Samet’in diğer söylediklerinde de kesinlikle haklı yanlar vardı. Bir güvenlik çalışmasının Beyrut’ta sahip olabileceği en rahat çalışma yeri

burasıydı. Fakat işe başlayan her tecrübeli amir kısa sürede istifa edip yerini daha tecrübesiz çalışanlara bırakmıştı. Öyle ki amirlik rütbesi Rafik gibi tecrübesiz bir delikanlıya kadar düşmüştü.

İşten istifa edenler, bir daha galerinin semtinde bile görülmemişti. Ayrıca ortalıkta Rafik'in dinlemeye bile değer bulmadığı bir dizi esrareniz olay anlatılmaktaydı. Daha da ilginç olanı, bu hikâyeleri anlatanların çoğu galeri çalışanlarıydı. Kendisi de birçok kez sebepsiz yere izlendiği hissine kapılmıştı ama videoda şahit olduklarını hesaba katmazsa şu ana dek yaşadığı bir olay dahi yoktu.

Tüm bunları tekrardan düşünen Rafik şaşkın bir şekilde tek bir kelimeyle cevap verebildi:

“Bilemiyorum...”

Samet aceleyle konuşmaya başladı:

“Öyleyse beni dinle! Ben bu konuda bize yardımcı olabilecek birini tanıyorum.”

“Kim o peki?” diye merakla sordu Rafik.

“Söylediğimde gülmeyeceksin ama. Bu konuda gayet ciddiğim. Hazır ol! Bize yardımcı olacak kişi, dedem!”

“Ha ha ha ha! Bunca sıkıntının içinde şimdi gülmekten gebericem. Yetmişlik dedenden alacağımız muska mı bize yardım edecek?”

Rafik gülmekten neredeyse yerlere yatacaktı.

Samet'in dedesi bir falcıydı. Pazar yerlerinde evlenme çağı gelmiş kızlara, meraklı tüccarlara, çocuk sahibi olamayan yeni evli çiftlere fal bakarak geçimini sürdürüyordu.

Diğer yandan bu yaşlı adam bulabilecekleri en güzel tarih kitabıydı. Bu tür hikâyelerin hepsini ezbere biliyordu ve Samet'in çocukluğu bu adamın elinde geçmişti.

“Vadi Al-Yahoud'un tam göbeğine bir sanat merkezi yapılmasına en çok sevinen adam dedemdir. Nedenini bilmek ister misin?”

“Söylemeye zaten heveslisin, anlat bakalım neden?” dedi Rafik umursamaz bakışlarla.

“Tam bulunduğumuz yere bir sanat merkezi yapılmasına en çok sevinen kişi dedemdir.” diye tekrarladı Samet.

“Senin deden çağdaş sanattan ne anlar ki?”

“Aslında dedem burada ne sergilendiğiyle ilgilenen biri değil. Kendisi sanat galerisinin nereye yapıldığına daha çok seviniyor. Yahudi kökenli olduğun için bu sözlerime alınmazsın umarım, ama söylediğine göre burası eskiden Yahudi mezarlığıymış.”

Bu da herkesin dilinde dolaşan bir başka söylenti idi. Fakat bazı söylentilerin de haklılık payı vardı. Çok uzun süre önce Vadi Al-Yahoud, Yahudiler tarafından Müslümanlara terk edilmişti.

Sinagog civarında bulunan geniş ve eski mezarlık yıllar geçtikçe bulunduğu yerin izini unutturmuştu. Metruk yer öyle bakımsız bir haldeydi ki çalıkların arasında boş bir tarla haline gelmişti.

Belediyenin mali durumu zaten hiçbir zaman düzelmemişti ve yerel yönetimin oy toplayabilmek için en azından “*Bu yapıtı sizlere biz inşa ettik!*” diyerek gösterebileceği bir icraata ihtiyacı vardı.

İlk olarak, bu denli büyük bir sanat merkezi inşa edebilmek için büyük bir alana ihtiyaç vardı. Projenin maliyetini yükselten etmenlerin başında arazi bütçesi geliyordu.

Şehirdeki halkı herhangi bir sanat merkezini ziyaret etmeye ikna etmek, zaten başlı başına bir dertti. Arazi masraflarını azaltmak için yapıyı şehir dışına oturtmak tüm yatırımı baştan çöpe atmak demekti.

Bu sebeplerle projenin bütçesinden sorumlu yönetim, verilebilecek olan en mantıklı ve en saygısız kararı aldı: “*Sanat merkezi sahihsiz mezarlık arazisine oturtulacaktır.*”

Belediye yönetimi, böylece arazi masrafını da sıfıra indirerek, şehir merkezine yakın bir yerde sanat galerisi yapımına başladı.

Rafik bütün hikâyeyi Samet’in ağzından soluksuz dinledi. Arkadaşının anlattığı bir hikâye kulağa ilk kez bu denli mantıklı geliyordu.

“–Şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Ama yine de dedenin bize pek yardımcı olacağına inanmıyorum. Hayalet diye bir şey var olamaz. Kutsal Kitap’ta anlatıldığı gibi bir insan ölür ve mahşer gününde uyanmak için uykusuna dalar. Yani öldükten sonra kendiliğinden uyanmaz. Bir hortlak gibi geziniyor da olamaz!” Rafik kendisini teskin etmeye çalışıyordu ve işe yarıyordu da.

Samet bu sözler karşısında kafasını olumsuz bir şekilde sallıyordu:

“–Peki ya buna ne diyeceksin? Birbirinden binlerce yıl önce farklı kıtalara ayrılmış bir sürü bağımsız medeniyet var. Fakat neredeyse her kültür ölülerin huzur içinde uyması gerektiğini savunuyor. Her piramidin girişinde ‘*Din-*

lenmekte olan efendiyi rahatsız etmeyin! Lanet sizi ölüme sürükleyecektir.’ gibi uyarılar bulunuyor. Meksika’daki de aynı, Mısır’dakiler de. RIP! *Rest in Peace!*² Buna ne diyeceksin?” diye sordu.

Samet yeni bir paranoya hikâyesi yazmak üzereydi:

“–Sence piramitlerdeki yazılar mezarlık yağmacılarını ürkütmek amacıyla hazırlanmış olamaz mı? Her neyse... Yapmamız gereken, profesyoneller gibi davranmak. Burasının güvenliği bizden sorulur ve biz de ordu disiplini içerisinde hareket etmeliyiz. Gördüklerinden ve benden duyduklarından kimseye bahsetme! Ayrıca nöbetteki diğer arkadaşlara da tembih et. Kimse bu olay hakkında şimdilik konuşmasın. Yarın sabah bu durumu üstlerimize rapor ediyorum.” diyerek sözlerini tamamladı.

Samet kapıya yönelmişti bile...

“–Sen yine de dikkat et kardeşim. Sakın kafayı yiyip diğerleri gibi işten istifa etmeye kalkma.”

Rafik arkasına yaslanarak cevap verdi:

“–Bana bu kadar değer verdiğini bilmiyordum.”

“–Seni önemseyen kim? Ben kendi derdimdeyim. Senden sonra işe beni almışlardı. Yani tımarhaneye gidersen, görüntüleme koltuğuna beni oturtacaklar.” diyerek odadan ayrıldı Samet.

Rafik videonun kayıtlı olduğu CD’yi masasına bıraktı. Ayrıca düşüncesiz bir şekilde hareket ederek diskin üzerine büyük harflerle “*Galerideki Hayalet Videosu*” diye not düştü.

2 Huzur içinde uyu!

Sabahın altısında mesaisi bitiyordu, fakat saat dokuzda galeriye gelen müdürü beklemeye karar verdi.

Tüm gece aynı videoyu döndürüp döndürüp izledi. Gözden kaçabilecek başka bir ayrıntıyı yakalayabilme umuduyla devam eden görüntüleri de defalarca izledi. Dikkatini çeken hiçbir gariplik yoktu. Daha şafak sökmeden oldukça yorulmuştu.

Bir ara sabah sersemliğiyle, odadan tuvalete gitmek için ayrıldı. Yüzünü yıkayıp kendine gelmek istiyordu. Koridorda bitkin bir halde salınarak yürüyordu ve CD'yi çalışma masasında bıraktığını hatırladı. Derhal odaya koşar adımlarla döndü fakat görünüşe bakılırsa geç kalmıştı.

Birkaç dakika önce masasının üzerine bıraktığı disk artık yerinde değildi. Uykusuzluk ve yorgunluğun etkisiyle zaten ayakta zor duruyordu. Üstüne, CD'yi anlam veremediği bir şekilde kaybetmesi Rafik'i iyice çileden çıkarttı. Her yeri aradı ama CD ortalıkta yoktu.

Belki de en iyisi, müdüre şimdilik bu videodan hiç bahsetmemekti. Şüphe çekmemek için hemen galeriden ayrıldı. Yoksa o gece yaşananlar bir hayalden mi ibaretti?

Soğuk

Her dönemece hızla yaklaşırken, soğuk tipiye daha kuvvetli hissediyordu. Yarışı kazanmayı her şeyden çok istiyordu ve hırsıyla vücudundaki bütün kasları son raddesine kadar zorlayarak kendisini daha ileri itiyordu. Bazı otoriteler, güçlü tipi sebebiyle yarışın ertelenmesi gerektiğini ifade etmişlerdi ama karar çoktan verilmişti ve kayak yarışı, iliklere kadar donduran İskandinav soğuğuna rağmen devam ediyordu.

Stian, yarıştığı parkuru bahar aylarında tekerlekli kayaklarla idman yaparak ezberlemişti. Beyni donmadan önce bu yarışı galibiyetle sonlandırmak için can atıyordu. Kar dalgaları arasında sörf yapar gibi ilerliyor, yarışın ardından rahatlayacağı sıcak saunanın hayalini kuruyordu. Son yarım saattir gözlerinin önünde uzanan tek renk beyazdı. Görebileceği her şeyi kaplayan kar beyazı ...

Tepeden aşağıya doğru hızla kayarken, sık ağaçların olduğu düzlükten sıyrılıp rampa işlevi gören hafif eğimli yamacı uzandı. Artık yarışı bitirmeye çok yaklaşmıştı. Eğimden sonrasını tam olarak seçemiyordu. Ama daha önce de defalarca yapmış olduğu gibi 'U' şeklinde uzanan dönemece yavaşlayarak dolaşmak yerine, eğimin üzerinden hız-

la sıçrayarak aynı patıkaya geri dönebileceğini düşündü. Böylece, rakiplerine en azından 20 saniye kadar fark atmış olacaktı.

Bacaklarını bir çekirge gibi büktü ve kendisini boşluğa bıraktı. Artık havada süzülüyordu, altında sadece kar kaplı bembeyaz bir örtü olmalıydı ama altındaki zeminde bir terslik olduğunu fark etti. Tam seçemiyordu ama 2–3 metre kadar aşağıdaki görüntü yer yer alacalıydı ve inişi beklenenden belki de birkaç saniye daha uzun sürmüştü. O birkaç saniyenin sona ermesi, Stian'a bir ömür kadar uzun geldi.

Farkına çok geç vardığı şok edici gerçek, bir anda tüylerini diken diken etti. Altından geçen manzara, başka bir dönemece ait olduğunu o anda fark ettiği yüksek ağaçların göğe doğru uzanan karla kaplı dallarıydı. Kar dört gün boyunca öylesine güçlü yağmıştı ki Stian dönemeçleri şaşır-mıştı ve kendisini kazara boşluğa bırakmıştı. Güçlü tipinin içerisinde savrularak düşüyordu.

Çabalamak faydasızdı. Artık kendisini koruyabilecek hiçbir şey yoktu. Çaresizce dallara tutunmaya çalışıyordu. Dalların arasında darbeler alarak hızlanmaktaydı ve sırtına aldığı son darbe o anki acılarını bir anda sona erdirdi. Stian'ın son hissettiği şey, öldürücü soğuktu...

Aynı kâbustan bir kere daha hasta yatağında uyan-dı. Birçok insan böyle bir kâbus gördükten sonra gerçek olmadığına sevinir, fakat Stian için durum tam tersiydi. Kimi zaman gördüğü rüyalar, yaşamaya devam etmek zorunda kaldığı hayattan ve zamandan onu koparıp götürüyordu, fakat hiçbir rüya ona gerçekten bir şey hissettirmiyordu.

Dallar yaklaşık 15 metrelik yükseklikten düşüşünü ya-vaşlatıp hayatta kalmasına yardımcı olmuştu ama sırtına aldığı darbe, bedenini tek kişilik bir hapishaneye çevirmiş-ti. 28 yaşından beri felç olarak yatmaya mahkûm olmuştu.

Doktorlar bilincinin büyük ihtimalle kapalı olacağını düşünüp kendi haline bırakılmasını tavsiye etmişlerdi. Stian, yakınları için 5 yıl önce o kazada çoktan ölmüştü. Herkes durumu sonunda kabullenmişti. Onlar için artık genç adamın nefes alan bir bitkiden farkı yoktu.

Stian günün gece içerisinde unutulduğu, gecenin de gün içerisinde kaybolduğu bir ülkede yaşıyordu. Yıllar sonra gerçek, zaman ve hayal kavramlarını büsbütün bir-birine karıştırmaya başlamıştı. İçinde bulunduğu hapishane hücrelerinde çığlıklar atıyordu ama sesini duyabilen kim-seler yoktu. Son dokuz aydır, yatağının yeri bile değiştiril-memişti ve artık iyice delirmeye başladığını düşünüyordu.

Bundan önce her anlamda özgür olan bir adam, bu ha-yata devam etmek zorundaydı. Kimi zaman kendisini ya-şadıklarıyla avutmaya çalışıyordu. Güney Norveç'in kü-çük bir kasabasında, Hamar'da yetişmişti. Hayatını refah içerisinde sürdürdüğü o günlerde zamanın ne kadar hız-lı akmış olduğunun farkına yeni yeni varıyordu. Göçmen bir Pakistanlı yaşlının ne demek istediğini şimdi çok daha iyi anlıyordu: *"Bu ülkede çok kolay harcanan iki şey var ev-lat: Para ve zaman."* demişti yaşlı bilge...

Doktorlar, hastane gözetiminden sonra Stian'ın evine yollanabileceğine karar vermişlerdi. Bilincinin kapalı ol-duğu düşünülüyordu. Bodrum katlı ahşap evinde, ilk za-manlar arkadaşları tarafından uzun yaz günlerinde zaman

zaman dışarı çıkarılıyordu, ama zamanla kendisini ziyaret edenler azaldı. Eskiden, kimin kendisinin bakıcısı olduğunu fark bile edemiyorken, şimdi kendisini tek ziyaret eden kişi, bakıcısıydı.

Birkaç ay önce bakımı için çalışmaya başlayan kadın tipik bir Vietnamlı göçmendi. Büyük ihtimalle kadının ücreti Stian'ın gençlik birikimleri veya devlet tarafından ödeniyordu. Esasen Stian'ın bu tür şeyleri artık önemsemediği de yoktu. Onun belki de gerçekten önem verdiği tek şey, yeni bakıcısının ne tür müzikten hoşlandığıydı. Daha önceki bakıcılarının dinlediği müzik sebebiyle bir tür işkenceye maruz kalmıştı.

Bakıcı Phuong kapıyı hızlı bir şekilde açtı. Soğuktan titriyordu. İçerisi her zamanki gibi oldukça sakindi. Ayak-kabıllarını girişe bıraktıktan sonra tahta basamaklardan ağır ağır çıkmaya başladı. Stian'a bu ayak sesleri güzel bir şiir gibi geliyordu. Önündeki altı saat boyunca yalnızlığından bir nebze de olsa kurtulabilecek demekti.

Truva I

Araştırma projeleri Daniel'i bütün çalışmalarından Aiyice soğutmuştu. Uzaktan kumandalı robotlara bir şeyler yaptırmak, ona eski günlerdeki kadar keyifli gelmiyordu. Birkaç ay içerisinde Mars'a insan indireceklerini düşünmek, işine olan sevgisini daha da arttırıyordu.

Odasında, maratona başlayacak bir sporcu gibi hafifçe kendini esnetti. Girişi keşfetmelerinin ardından daha etkin adımlar atmak için hazırlandı adeta. Astronotlar yaklaşık 2 yıldır sanki yarın fırlatılacaklarmış gibi sürekli bir antrenman içerisindeydiler. Tabii ki yine de birilerini göreve hazırlamak, zaman alacaktı.

Ertesi gün Daniel, görüşmek için Robert'ı odasına çağırdı. Kendisine, projede geldikleri son nokta hakkında ayrıntılı bilgi verdi.

“Bana bu akşamüzerine kadar bu projeye dâhil edebileceğimiz on kişinin adını vermeni istiyorum. Seçtiğin kişilerle bizzat görüşeceğim. Şimdilik gerekenler bu kadar.” dedi.

Robert,

“Emredersiniz efendim!” diyerek Daniel'in ofisinden ayrıldı. Aslında, istenen 10 kişinin isimlerini o daki-

kada teker teker sayabilirdi. Aylar öncesinden bugünün yaklaştığını biliyor ve eğitiminden sorumlu olduğu astro-notları karşılaştıkları güçlülere göre kafasında tartıyordu. Eğer bu kişilerin isimlerini o anda vermiş olsaydı, Daniel daha önceden bilgilendirilmiş olduğunu hemen sezerdi. Bu yüzden Robert, öğrencilerine öğrettiği bir prensibi tam anlamıyla uyguladı bugün: *Sadece isteneni istenildiği gibi yap. Ne eksik ne de fazla! Ne erken ne de geç!*

Robert koridorda yürürken kendi kendine duyduklarını tekrar gözden geçiriyordu. Aday kadrosu için istediği adam sayısı çok sembolikti, 10 kişi. Robert, Daniel ve kurmaylarının akıllarını okuyor gibiydi. Sadece 3 kişinin göreve gönderileceğine adı gibi emindi. 2 kişi bölgeyle teması gerçekleştirecek, geride kalan yedek ise iletişimi ve ekstra gereksinimleri karşılayacaktı. Daniel eski bir adamdı ve bazı şeylerde eski yöntemleri kullanmaktan asla vazgeçmezdi.

O sırada Sean, genel operasyon ortağı Eowyn ile birlikte bilardo oynuyordu. *"Biz dostuz!"* yazılı tişörtü üstündeydi. Arkadaş çevresine, tişörtteki yazıyı bir gün *birilerine* söyleyeceğine yemin ediyordu.

Eowyn'ın gözleri Sean'ın sağ kolu üzerindeki dövmeyle takılıyordu. Eowyn,

"-O dövmeyle sildirmeye kız arkadaşın seni ne zaman ikna edecek doğrusu bilmiyorum." dedi.

Sean'ın dövmesi bir bayanın ismiydi. 3 yıl kadar önce, eski kız arkadaşının adını koluna dövme olarak yaptırmıştı. İlk zamanlar pek ses etmeyen kız arkadaşı artık dövmeyle sildirmesi için baskı yapıyordu. En azından arkadaş toplantılarında uzun kollu bir şeyler giymesini istiyordu.

"-Kız arkadaşına kalsa, direk kolunu keser." diye güldü Sean.

Eowyn de her astronot adayı gibi beş yaşından bu yana bu işi yapmayı istiyordu. Babasının kişisel merakı sayesinde küçük yaşta uzay hakkında birçok şey öğrenmişti ve eğitimini bu ideali çerçevesinde aralıksız sürdürmüştü.

Kendisinden büyük olan ağabeyleri sayesinde biraz erkeksi yetişmişti ve saçlarını uzattığını hiç hatırlamıyordu. İnce yapısı onu daha da uzun boylu gösteriyordu. Sade güzelliğiyle dinlenme salonundaki her erkeğin dikkatini rahatlıkla çekiyordu.

Tam o sırada Robert ikisini de odasına acilen gelmeleri için çağırıyordu. Her ikisi de okul müdürünün odasına giden lise öğrencileri gibi koridorda sallanarak yürüyorlardı.

"-Bu adamın bizi odasına acilen çağırıldığını hiç hatırlamıyorum. Umarım kötü bir haber yoktur." dedi Eowyn.

Sean ise durumu pek ciddiye almıyordu:

"-Hadi ama! Neden bu kadar tedirginsin anlamıyorum. Yanlış yaptığımız ne var ki?"

Eowyn işaret parmağıyla Sean'ın göğsüne bastırarak,

"-Beni olaya karıştırma! Keşke seni Robert'ın kızıyla hiç tanıştırmıyordum." diyerek kapıya yanaştı.

Robert, belki de NASA'nın yürütmekte olduğu en gizli çalışmaların haberlerini proje liderleri kadar iyi biliyordu ama kızının Sean ile birlikte olduğunun farkında bile değildi. İster istihbarat müdürü olsun, isterse bir çöpçü... Bu tip şeyleri en son babalar duyardı!

Sean ve Eowyn odasına girdikten sonra pek bir şey demeden Robert'in konuşmasını beklediler. Sean suçluluk duygusunu bastırıp bakışlarını yukarıya doğru kaldırarak;

“–Bizi istemişsin patron?” diye sordu.

Robert arkasını dönmüştü ve dışarıyı seyrediyordu.

“–Hoş geldiniz çocuklar! Bugün sizinle biraz tarih çalışalım diyorum. Ne dersiniz?”

Eowyn sessiz bir şekilde Sean ile ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ellerini iki yana açmıştı ve fısıldayarak “Bilmiyorum” işareti yaptı. Robert konuşmaya devam etti:

“–Sehpanın üzerinde iki sayfa yazı var. Elinize alıp biraz okuyun.”

Sean ve Eowyn birer sandalye alıp arasına bazı notlar sıkıştırılmış raporları okumaya başladılar...

“Kan... Ve daha fazla kan... Kızıl bereketli topraklar, dökülen kanla mı kırmızıya döndü? Yoksa dökülen kan mı daha bereketli kıldı toprağımı? Dört uddiri (dillerinde zamandan bahsedildiğini düşünüyoruz; 1 uddiri yaklaşık 5 haftaya tekabül ediyor olmalı. Büyük ihtimalle uydularından birini bizim Ay'ı seçtiğimiz gibi kullandılar. Belki de Phobos'a verdikleri ad uddiri idi.) bugün doldu. Davullar her gece aniden çalmaya başladığında acı feryatlar da yükseliyor. Ziggurati'deki (tapınak olmalı) bu sesi duyan herkes korkudan titremeye başlıyor.

Artık yiyecek hiçbir şey de kalmadı, ölmüş insanlarımızdan başka... Neyse ki güçlü duvarlar bizi hâlâ korumaya devam ediyor...

Nihayet barış yapıldı, şehre iki gün önce erzak yardımı girmeye başladı. İnsanı tedirgin eden, bu kadar zamandır şehrimizin duvarlarını döven askerlerin henüz yöremizden uzaklaşmamış olması. En azından hayat geçici de olsa biraz normale döndü...

Her şey bitti... Barış vakti sınırlı sayıda şehre giren düşman yiyecek çuvaları arasında savaş davullarını ve borazanlarını aramızdaki hainlere ulaştırdı. Bir gece aynı davul ve borazan sesini duyarak uyandık, sokaklar çığlık çığlıydı: “Duvar düştü! Düşman şehre girdi! Şehirden kaçın! Kapıyı açalım!” Düşmanın şehre girdiği falan yoktu, hainler şehrin dört yanında evlerinde düşman davullarını ve borazanlarını çalmaya başladılar. Evlerinin damlarını ateşe verdiler. Birkaçı da sokaklarda çığırkanlığa başladı. Paniğe kapılan halk, bunca zamandır yıkılmayan kapılarımızı kendi elleriyle yok yere düşmana açtı. Kandırıldık!

Şehre bir anda daldılar. Kıyım sonunda başladı ve her şey böylece bitti. Eridu'dan kaçabilenler öyle az ki...

Eowyn tüm yazıyı okur okumaz şaşkın bir ifadeyle,

“–Bu da ne? Paragraflardan ilgilimi çeken tek kelime ‘Phobos’ oldu.” dedi.

Robert masasına dönüp, yerine oturdu ve,

“–Bu yeni göreve gideceğiniz bölgeye ait kısa bir tarihî hikâyenin çevirisidir.” dedi.

Eowyn ve Sean şok içersindeydiler ve o anda saçmalamak için kendilerini zor tutuyorlardı ama Sean sonunda dayanamayıp patladı:

“–Ne duvarı? Ne erzakı? Görevimiz Çin Seddi’ne mi gitmek? Ne diyorsun?”

Robert, bu soru karşısında,

“–Şey, belki bakarsın gittiğin yerde de çekik gözlü, kısa boylu fakat seni alt edebilecek adamlar çıkar. Kim bilir!” diye cevap verdi. O anın tadını çıkarıyordu.

Eowyn elindeki hikâyenin satırlarını kısık sesle tekrar tekrar okuyup bir fikir üretmeye çalışıyor, Sean ise bir gözünü kısık bakışlarını tavana dikerek nereye göreve gidebileceklerini düşünüyordu.

Bütün bunlar sürerken, Daniel de yeni bir görev için kalan sekiz adayı topluyordu. Bu gün için yapılacakların programı, alternatif planlarla birlikte çok önceden hazırlanmıştı.

Her şeyden öte, aradıkları değerli şeyin yer altından çıkacağına emindiler, bu yüzden faaliyet raporuna göre ilk yapılması gereken şey, şüpheli bulunan bölgenin bombalanmasıydı. Bu olayın denemesini ucuz getirmek ve dikkatleri Mars’ın üzerine çekmemek için 2009 yılında benzer bir bombalama Ay üzerinde yapılmıştı.

Mars’taki duruma hızla müdahale edebilmek için Mars’ı bombalayacak uydu, başarılı Ay denemesinden sonra³ yörüngeye yerleştirilmişti ve uzun süredir bugünün gelmesi için hazır bekliyordu. Proje içerisindeki herkes buldukları girişin altında değerli bir enerji madeni olması için dua ediyordu.

3 NASA, 9 Ekim 2009 tarihinde su bulma umuduyla Ay’ın kutup bölgesindeki kraterini iki kez bombaladı.

Kayıp

Hayatında yaşadığı en heyecan verici gecenin ardından Rafik sadece üç saat uyuyabildi ve yeni bir kâbusla irkildi. CD’nin çalınmış olması delikanlıyı delirtmeye zaten tek başına yetiyordu. Kendisini korkutan en büyük şey, CD’nin hayalet tarafından alınmış olabileceği ihtimaliydi. Ama hayalet diye bir şey nasıl var olabilirdi ki?

Yatağından ter içinde doğruldu ve cep telefonuna uzandı. CD’yi kaybettiğini Samet’e söylemeyi düşündü. Telefon iki kere bile çalmamıştı ki Samet’in sesi ahizede duyuldu:

“–Alo!”

“–Doğrusu telefona bu kadar çabuk cevap vermene şaşırmadım. O görüntülerden sonra senin de uyuyamayacağına emindim. Ne yapıyorsun dostum?”

Samet gayet rahat bir ses tonuyla Rafik’in sorusunu cevapladı:

“–Aslında kardeşim Mustafa’yla beraber eve geldiğimden beri güvenlik kamerasına yakalanan hayaletin görüntülerini izliyorduk.”

Bunu duyan Rafik yattığı yerden,

“-Nee!?!” diye bağırarak sıçradı. “CD’yi görüntüleme odasından çalan demek sendin! Bunu bana nasıl yaparsın?” diye hesap sordu.

“-Sakin ol dostum! Sana bıraktığım notu nasıl oldu da gözünden kaçırdın?”

“-Her yeri didik didik ettim. Hiçbir yerde not falan yoktu.” diye cevap verdi Rafik.

“-Şey... Esasen not fikri şimdi aklıma geldi. Keşke bırakmış olsaydım. Ayrıca hiçbir şey çaldığım falan da yok. CD hâlâ burada. İstedğin zaman gelip alabilirsin. Kimse-den bir şey kaçırdığımız yok! Arkadaş olduğumuzu sanı-yordum.”

Samet, laf ebeliği yaparak kendisini içinde bulunduğu durumdan kurtarabileceğini düşünüyordu.

“-Paçayı bu şekilde sıyıracağını sanıyorsan, yanı-lıyorsun. Senin yüzünden kalp krizi geçirmek üzereydim. CD’yi hayaletin çaldığını bile düşündüm.” diye yakındı Rafik.

Samet ise hâlâ öyle rahattı ki Rafik’in son sözlerini du-yar duymaz kahaahalarla gülmeye başladı:

“-Ha ha ha! Sonunda sert amirimiz de hayaletin gerçek olduğuna inanmış. Çok güzel...”

Rafik, gayet ciddi bir şekilde cevap verdi:

“-Hayaletin gerçek olduğuna inandığım yok. Sade-ce dün gece henüz ne olduğunu idrak edemediğimiz bazı olaylar yaşadık. Hepsi bu kadar...”

“-Her ne diyorsan... Senden bu sözleri duymak bile çok güzel. Herhalde bugün sen de uyuyamayacaksın. Ben-ce hemen bizim eve gel. Küçük kardeşim bir dâhi. Görün-tüleri resim kareleri haline getirdik. Sonuçlar inanılmaz!” dedi Samet.

“-En kısa sürede oraya geliyorum. Görüntüleri sakın internete vermeye kalkmayın. Eğer kopyalarsanız, bun-dan sonra dahi bir kardeş yerine, kardeş parçalarına sahip olursun. Beni bekleyin...” diyerek apar topar çıktı Rafik.

Gazete Kupürleri

Phuong, minyon tipli, dalgalı kısa saçlı olan ellisinin üzerinde zayıf bir kadındı. Eve her gelişinde Stian'ın basucuna gelerek sıcak gülümsemesiyle hasta adamı selamlıyordu. Stian'ın şu ana dek sahip olduğu bakıcılar arasında onu eve her gelişinde selamlayan başka kimse olmamıştı.

Sevecen kadın felçli adama gerçek bir efendi gibi hizmet ediyordu. Tam bir Uzakdoğu aksanına sahip olan küçük kadın, gösterdiği saygı ile her geçen gün Stian'ın kalbini bir kere daha fethediyordu.

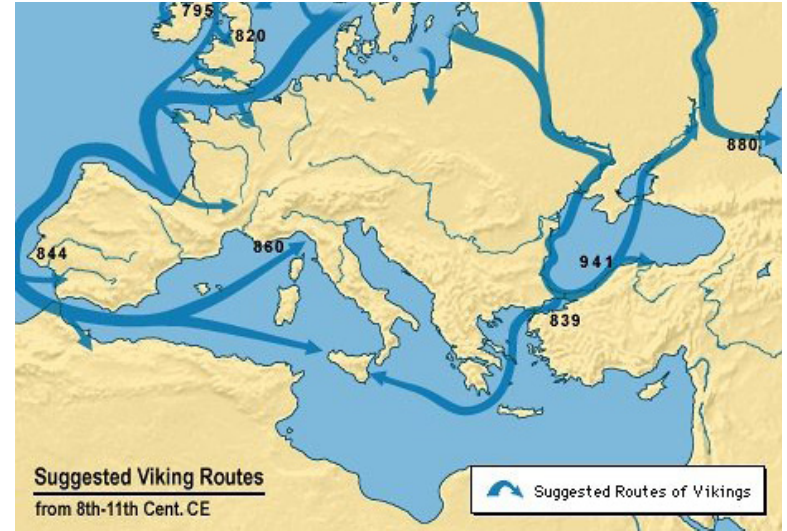
Stian'ın en çok hoşuna giden şey ise Phuong'un her sabah gazetede bir haberi yüksek sesle kendisine okumasıydı. Gündemi meşgul eden bir haber yerine, eline aldığı gazetenin arka sayfalarından alelade bir konudaki herhangi bir makaleyi, köşe yazısını yahut haberi okumayı tercih ediyordu. Hayatı bu kadar monoton olan biri için bu, bir terapi kadar rahatlatıcıydı. Birkaç haftadır her gün yaptığı gibi bir başka köşe yazısını Stian'a okumaya başladı ...

İskandinav toplumunda Norveçlilerin karakter yapısı

Kim olduğumuzu, kadınlarımızın ve erkeklerimizin yaşayış tarzını, dünyanın geri kalanından bu kadar farklı olduğumu-

zun sebebini hiç düşündünüz mü? Atalarımız bu kadar savaşçı ruhlu ve saldırgan insanlar olarak nam salmışlarken bugünün nesli neden bu kadar sakin ve huzurlu? Ülkemizdeki şiddet eğiliminin bu kadar düşük olması gerçekten gelişmiş bir toplum olmamız sayesinde mi? Gerçekte kadın erkek eşitliğine sahip miyiz? Yoksa gördüğümüz sadece yanaltıcı bir rüya mı? Sosyoloji uzmanı akademisyen Magnus Fosse, bu makalesinde toplumumuzun saklı kalmış yönlerine ışık tutuyor.

Akdenizliler ve Farşlılar çağlar boyunca kendi coğrafyalarında büyük imparatorluklar kurup yıkarken, bizim atalarımız 200 yıl öncesine kadar kendine özgü izole bir hayat yaşadılar. Güçlü İsveç ve Danimarka etkisi Norveç'te hüküm sürdü. Dedelerimiz kendi topraklarına bazı zenginlikleri taşıyabilmek için aylarca süren deniz seferlerine çıkmak zorunda kaldılar. Aşağıdaki haritada, kullandıkları rotaların genel bir planını görebilirsiniz.

Her klanın erkekleri karanlık kıştan kaçmayı fırsat bile- rek en az 6 ay ana karadan uzaklaşp, güney ülkelerinin kıyı kasabalarına ani baskınlar yaptılar. Birçoğu saldırılardan önce uyuşturucu etkisine sahip bazı mantarları tüketiyorlar- dı. Böylece gözüpek savaşçılar haline geliyorlardı.

Viking kuralları çetin, yırtıcı ve liderine sadık olmayı em- rediyordu. Bu çağlarda benimsenen birçok kural, bugünkü Norveç toplumunu şekillendirmiştir. Bu kurallardan bazı- rına göz atacak olursak:

- ✓ Kampını düzenli tut ve saldırıya her an hazırlıklı ol.
- ✓ Cesur, saldırgan ve güçlü ol, her fırsatı değerlendir.
- ✓ Sadece tek bir lidere itaat et.
- ✓ Karar anında herkesin fikrini al.
- ✓ Herkesin işe yaradığından emin ol.
- ✓ Bizimle aynıysın, eşitsin. Hiçbir birey ne senden iyi, ne de sen hiçbirinden daha yeteneklisin.
- ✓ Seninle beraber çarpışanları gözet, dürüst ol.
- ✓ Gerçekleştiremeyeceğin sözü verme.

Dikkat edilirse, agresif ve cesur olma dışındaki diğer tüm öğütler toplumumuzda hâlâ mevcut. Peki, saldırganlık kuralı neden tamamıyla kayboldu?

Her bir klandaki yetişkin erkeklerin tamamının gözüpek ve saldırgan olmasını bekleyemeyiz. Doğal olarak bir klan- daki 15 erkekten en az iki tanesi savaşmayı ve kan dökmeyi göze almak istemeyen kişilerdi. Bunlar, uzun karakış boyunca kadınların yanında kalmayı tercih ettiler. Belki bir kısmı di- ğer savaşçılar tarafından da kabul edilmedi. Çünkü kurallar,

yandaşları gözetmeyi emrediyordu ve kimse özgüveni olma- yan birinin arkasını kollamak istemezdi.

Diğer yandan savaşçı bir erkeğin 35 yaşından uzun bir hayat sürmesi pek de muhtemel değildi. Vikinglerin birçoğu- nun gittiği yerlerden hiç dönmediği de bir başka gerçek. İtal- ya ve Yunanistan'da hâlâ Viking soyundan gelen birçok insan bulunmaktadır. Büyük ihtimalle Akdeniz toplumlarına ken- dilerini bir şekilde kabul ettirebilen savaşçılar, soğuk ve ka- ranlık kuzey diyarına hiç dönmek istemedi. Yani birçok kadın ve çocuk, kış ülkesinin soğuk ve karanlık kollarına terk edildi.

Sonuç olarak, yeni nesilleri yetiştiren ve tüm klandaki ço- cuklara bir baba gibi davranan kişiler; sefere katılmayı göze alamayan, şiddetten nefret eden diğer iki erkekti. Bu erkekle- rin ılımlı ve soğukkanlı öğütleri gelecek nesilleri şekillendirdi ve en sonunda şiddeti tamamen reddeden bir topluma kavuş- muş olduk.

Buna ek olarak, seferler sebebiyle geride kalan kadınla- rın karakterinde de birçok değişme zorunlu hale geldi. Yılın en zor aylarında erkek gücünden ve savunmadan büyük ölçü- de yoksun kalan kadınlar, kendi başlarının çaresine bakmayı çok iyi öğrendiler. Hayatta kalabilmek için -30 derece soğuk- ta odun kestiler. Gölün buzunu kırıp balık tutmayı öğrendiler. Çocuklarını aç kurtlardan ve ayılardan korudular.

Bu yaşam tarzı yüzyıllarca toplumumuza hükmetti. Er- kek savaşçıların, baharla birlikte geri döndüklerinde aslında köylerindeki yönetimde pek söz sahibi olma yetkileri yoktu. Çünkü köydeki hayatın devamlılığını sağlayan aktivitelerin neredeyse tamamı kadınlar tarafından yönetiliyordu.

Her kız çocuğu annesinin yaptıklarını görerek büyüdü ve kimse bir kadının odun kesmesini veya yük taşımamasını yanlış bulmadı. Daha da ileriye gidecek olursak, bir kadına yardım etmeye kalkan bir erkeğin nezaketi kimi zaman hakaret olarak algılandı. Toplumun zihnine yüzyıllar öncesinden bir olgu kazınmıştı bile: Her kadın kendi başının çaresine bakacak kadar güçlü olmak zorundadır.

Gelişen modern dünya ve petrolün ülkemize getirdiği zenginlikle birlikte kimsenin hayatta kalmak için ağır işler yapmasına elbette gerek kalmadı. Fakat kadınların yüzlerce yıldır sahip olduğu alışkanlıklar uzaktan kumandanın icat edilmesiyle bir anda yok edilemezdi. Faal olmaya bu denli alışkın kadınlar sahip oldukları boşluğu spor yaparak değerlendirmeye başladılar. Bu kadar çok kadının kas geliştirerek spor yaptığı kaç ülke sayabilirsiniz ki?

Toplumumuzda kadınlar erkeklere karşı sürdürmekte olduğu yarışta önde gidiyorlar. Protestanlığın kabul edilmesiyle kadınlar da bir kilisenin en büyük sorumlusu olabilecek rahipler olmaya başladı. Hatta Oslo'daki kiliselerin en az %80'i bayan din adamları tarafından yönetilmekte.

Bugün haberlerde bayan taksi şoförü sayısının neden bu kadar düşük olduğunu tartışıyoruz. Erkek şoför sayısının bu kadar fazla olması Norveçli hanımları rahatsız ediyor. Kadınlarımız her yönde cinsiyet ayrımcılığını yok etmiş durumda. Çoğumuz tatlı uykusundayken, onlar sabahın erken saatlerinde çöpleri topluyor, petrol tankerleri sürüyor, hatta sınırlarımızda nöbet tutuyorlar.

Tüm bu pozitif söylemlere karşılık, ne yazık ki durumdan yeterince rahatsız olmamız gerek. Çünkü Norveçli bayanlar

bariz bir şeyi fark edemiyorlar. Bugün bilgi teknolojileri sektöründe çalışan kadınların sayısı yok denecek kadar az. Geleceğe daha güçlü bir şekilde hükmedecek olan teknoloji sektörü tamamen erkeklerin yönetiminde.

Kamyon şoförlüğü, aşçılık ve din adamlığı yapmayan erkek nüfus kendisine ofislerde iş bulmaya başladı. Ofislerdeki beyaz yakalı kadın sayısı oldukça az. Birçok hırslı bayanı projelerin en tepesinde onlarca erkeğin ofis faaliyetlerini yönlendirirken görebiliyoruz, ama kâğıt-kalem işlerinin çoğunluğu erkekler tarafından yapılıyor.

Beğenmediğimiz güney ülkelerinin sahip olduğu "ofis bayan personel yüzdesi" bizdekine göre çok daha yüksek. Bu ülkelerde banka merkezi işlemleri gibi işlerin neredeyse tamamı bayanlar tarafından yönetiliyor. Bu durum gerçekten acı verici ve vahim.

Evet, kadın erkek eşitliğini toplumda sağladık, fakat kadınlar bunu gerçekleştirirken yönetimi gümüş tepside erkeklerle sunduklarının hâlâ farkında değiller.

Phuong makaleyi başından sonuna dek sesinin tonunu değiştirmeden okudu. Stian makalede yazılanları her ne kadar sıra dışı bulsa da dinlediği her cümleyle farklı mekânlara gitti, farklı düşüncelere daldı. Bakıcı kadın bu tür bir yazıyı çoğu kez yorum yapmadan okuyor, daha sonra da tek bir kelime etmeden Stian'ın başucundan ayrılıyordu. Bakıcı kadının işine ara verdiği zaman dilimlerinde okuyacağı gazetesini kendisiyle paylaşmasını bir hediyeye gibi görüyordu.

Phuong'un yaptığı günlük bakım sanki sihirliydi. Stian'ın ihtiyacı olan ne varsa hemen karşılanıyordu. Sa-

hip olduğu bu yardımcının Tanrı'nın kendisine bir merhameti olduğunu düşünüyordu. Artık en büyük korkusu, Phuong'un işinden ayrılmasıydı. Aslında yaşlı kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Norveççesi gazetede ki haberleri okuyabilecek kadar iyi olduğuna göre uzun süredir bu ülkede yaşıyor olmalıydı.

Atos, Portos, Aramis

Sanat galerisindeki tüm kameralar konumlandırıldıkları bölgedeki renkli görüntüyü her saniye kaydedip kayıt ve monitörleme odasına yolluyorlardı. Cihazlar depolama masrafını azaltmak amacıyla ses kaydı yapmıyorlardı. Bu yüzden hayaletin herhangi bir ses çıkarıp çıkarmadığı hakkında henüz bir bilgi edinememişlerdi ama doğaüstü bir varlığın kayda alınmış olduğu ortada idi.

Samet, Rafik için kapıyı açtı.

“–Selamün aleyküm.” diyerek arkadaşını karşıladı. Rafik, tek bir kelime etmeden içeriye şahin gibi daldı ve şikayete başladı:

“–Böyle bir şeyi bana nasıl yaparsın? Beş ay sonra evleneceğimi biliyorsun. Bu olay yüzünden işimi kaybedersem ne yaparım sence? Ha? Çabuk CD'yi bana ver ve bütün kopyaları sildiğimizi görmek istiyorum.”

Kendi selamını kinayeli bir şekilde alan Samet,

“–Aleyküm selam! Hâlâ aynı şeyleri sayıklıyorsun. Birazdan kardeşimin neleri ortaya çıkardığını görünce bana teşekkür edeceksin.” dedi ve önünden yürüyerek Rafik'e odanın yolunu gösterdi.

Samet'in kardeşi Mustafa, bilgisayar bilimleri okuyan, kıvrak zekaya sahip bir gençti. Okul harcını çıkarabilmek için çevresindeki insanlara küçük web siteleri hazırlıyordu. Sokak arası düğün merasimlerine internetten indirdiği mezdeke albümlerinden CD'ler hazırlayıp satıyordu. Zaten bu yaptıklarıyla "hacker" ünvanına kavuşmuştu.

Bilgisayarın bulunduğu küçücük odanın yarısını ranza diğer yarısını da bilgisayarlarla ilgili bir ton ıvır zıvır parçası kaplıyordu. Geçen yıllara ait aylık bilgisayar dergileri Mustafa'nın ayaklarına sehpa görevi görüyordu. Rafik'in içeri girdiğini görünce iki büklüm oturduğu ranzanın kenarından doğruldu.

Mustafa'nın yüzüne kocaman bir sırtma hâkimdi.

"-Dostum, bu görüntüler tamamen gerçek. Bu CD bir servet değerinde!"

Rafik kaşlarını çatarak cevap verdi:

"-Tabii ki de gerçek. Hem bundan sana ne?!"

Mustafa duyduklarına aldırış etmeden bakışlarını tozlu bilgisayar ekranına yöneltti ve sanki profesyonel bir UFO gözlemcisiymiş gibi video hakkında ahkâm kesmeye başladı.

"-Samet'in bu sabah bana getirdiği bu video bilgisayarıma yüklediğim en ilginç şey. Eğer photoshop⁴ için indirdiğim crack⁵ programını saymazsak tabii... Yaklaşık on altı saniye boyunca hayaleti gözlemliyoruz. Akan görüntüye çıplak gözle baktığınızda birçok gizemli ayrıntının farkı-

4 Popüler bir resim düzenleme yazılımı.

5 Yazılımları ücretsiz kullanmaya yarayan yasadışı programlara verilen genel ad.

na varamıyorsunuz. Bunu hesaba katarak, elimdeki video-nun her saniyesini birer resim karesine böldüm."

Delikanlı bu sırada, CD'yi sürücüden çıkartıp Rafik'e uzattı ve sözlerine kaldığı yerden devam etti.:

"-Senden aldığımız video kopyasını başka bir yazılım aracılığıyla saniyelik resimlere böldüm. Şimdi resimleri tek tek ekranda geçiriyorum. Daha dikkatli seyret." diyerek resim karelerini kendi istediği hızda görüntülemeye başladı.

Görüntüler daha yavaş aktığında siyah noktalardan oluşan figürün el ve ayaklarının dengeli uyumunu rahatlıkla fark edilebiliyordu. Bu görüntüler kuşkusuz insan vücudu formuna sahip olan ve insan gibi hareket eden bir varlığa aitti.

O anda Rafik'in aklından bin bir türlü senaryo geçmekteydi ama beyni mantıklı bir tek açıklama bile üretmiyordu. Sanat galerisindeki hiç kimsenin, bu kadar kaliteli bir sahteciliği gerçekleştirebilecek kadar yetenekli birini Lübnan'da bulmasına imkân yoktu. Hem hayaleti gece kayıt odasında naklen yayındayken fark etmiş olması, başka birilerinin montajla video hazırlayarak bir eşek şakası yapma olasılığını da sıfıra indiriyordu. Zaten kim böyle bir işe kalkıştırdı ki?

Görüntülerde zemin katına ait koridordaki her ayrıntı rahatlıkla seçilebiliyordu. Kamera, koridorun köşesini görüntülemek için yerleştirilmişti ve böylece tek girişi olan depo odalarına kimin girip çıktığı rahatlıkla takip edilebiliyordu. Ayrıca, birbirine bakan iki deponun kapısı da kadraja dâhildi.

Gözlemedikleri koridor, sağa doğru kıvrılan bir 'L' şeklindeydi. Beyaz duvarlardan yansıyan ışık iki spot lambasıyla birlikte tüm koridoru yeterince aydınlatmaktaydı. Tavana tutuşturulmuş olan mavi renkli acil çıkış işareti de koridorun uzandığı tek çıkışı gösteriyordu. Bunun dışında koridorda gözlemeleme yapmalarına engel olabilecek hiçbir şey bulunmuyordu. Galerinin iç tasarımcıları yeraltı katındaki koridorlara bir saksı bitki veya bir tablo yerleştirmeye gerek duymamışlardı.

Sanat galerisi oldukça yeniydi ve bu sebeple yerel yönetimin adeta göz bebeği idi. Bütün galerinin fayansları temizlik görevlileri tarafından gece gündüz cilalanıyor, güçlü spot lambaları bütün hol ve koridorları ışıltılı parlatıyordu.

Videodaki hayalet, bir anda sağdaki deponun kapısında bir karartı olarak beliriyordu. Başlarda gördükleri şey, bir buluttan farksız değildi. İlk saniyelerde, duvarın içerisinden süzdüğü başını koridora uzattığı gözleniyor, devam eden karelerde boynu ve gövdesi yavaşça ortaya çıkıyordu.

Bütün vücudu duvardan süzülükten sonra koridorun köşesine kadar bir iki adım atıyordu. Gezdiği yerlerdeki görüntü karartımın yanı sıra, puslu bir hal alıyordu. Hayalet koridorun tam ortasında bir an durakladıktan sonra videonun son karelerinde aniden hızla koşmaya başlıyor ve solda bulunan deponun kapısından hızlı bir şekilde süzülerek ekrana girdiği gibi ortadan kayboluyordu.

Rafik, Samet ve Mustafa nefeslerini tutarak videoyu bir kere daha izlediler.

“-Milyonlarca insan böyle bir şeye şahit olmadan hayatlarını geçirdi. Biz ise böyle bir olayla bu genç yaşta karşılaştık. Şanslı olup olmadığımızı zaman gösterecek.” dedi Rafik.

“-Bu sadece başlangıç. Videodaki resim karelerini başka bir program üzerinde inceledim. Görüntülerin üzerinde elliye yakın farklı filtreleme tekniği uygulayıp sonuçları karşılaştırdım. Artistik, bulanık, keskinleştirilmiş... Bir sürü filtre var bende. Çoğunlukla belli belirsiz şeyler yakaladık, ama sonuncu yanık efektli filtre her şeyi su yüzüne çıkardı.” dedi Mustafa.

Rafik devamını görmek için sabırsızlanıyordu, ama Mustafa bahsettiği resimleri göstermeden önce ayrıntılı bir teknik konuşma sunmanın hevesi içerisindeydi.

“-Orijinal videoda gördüğümüz gibi neredeyse her şey aynı renkte, bu bizim için hem avantaj hem de bir dezavantaj. Avantaj; çünkü insanların videoyu gördüklerinde hayaleti başka bir şeye benzetmeleri mümkün olmayacak. Sanırım kimse videoda gezinenin, koca ayak olduğunu iddia edemez. Mesela, kapı girişlerinde depoların şifrelerini girmek için kullandığınız konsollar bulunuyor. Hayaletin boyunun uzunluğunu bu panellerle hizalayarak tahmin edebiliriz. Bence adam 170 santimetre boylarında...” derken, Rafik sözünü bir anda sorusuyla böldü.:

“-Hayaletin erkek olduğunu nereden biliyorsun?”

“-Sana daha fazla konuşmak yerine filtrelenmiş resimleri göstersem daha iyi olacak.” diyen Mustafa farklı bir klasörde bulunan, içeriğiyle oynanmış resimleri açmaya başladı.

Efektli resimlerde hafif karartılar daha da koyulaştırılmış, açıklıklar ise daha aydınlık hale getirilmişti. Böylece karartıdan oluşan vücut silueti tam anlamıyla ortaya çıkıyordu. Aynı videoyu, filtrelenmiş resimler üzerinden tekrar izlediler. Resimlerdeki insan vücudu bu şekilde rahatlıkla seçiliyordu.

Yürüyen hayaletin kollarının ve bacaklarının arasındaki hafif açıklıklar net bir şekilde görülmekteydi. Resimdeki adamın sanki hiç saçı yoktu; bir tarifi yapılacak olsa yuvarlak kafası kısa sayılabilecek boynu, geniş omuzları olduğu söylenebilirdi. Adam başlı başına bir gölgeden ibaretti. Simasına ilişkin tek bir izi bile ayırt etmek mümkün değildi. Ne burnu ne ağzı seçilebiliyordu. İnsan kılığına girmiş bir karartıydı sadece.

Bu sefer Mustafa videoyu sekizinci saniyede durdurdu ve sessizliği bozarak heyecanla konuşmaya başladı:

“İkiniz de hâlâ farkına varmadınız ama videonun tamamen orijinal olduğunu ispat edebileceğim bir ayrıntıyı daha yakaladım. Videonun üzerinde montajlama ile oynanmadığını UFO videolarını inceleyen laboratuvarlarda belki ispatlayabiliriz ama en önemlisi, çektiğimiz görüntünün fiziksel dayanaklar aracılığıyla da sahte olmadığını ispatlanması.”

Samet ve Rafik gencin son sözlerinden hiçbir şey anlamamışlardı. Rafik,

“–Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Mustafa daha sade konuşması gerektiğinin farkına vararak söylediklerini bir kez de örnek vererek aktarmaya çalıştı:

“–O koridorun tavanında, mavi renkli çıkış lambasına yakın iki adet spot lambası bulunuyor değil mi?”

Samet ve Rafik bir an o koridordaki hayallerini tekrardan yoklayarak tek bir ağzdan,

“–Evet öyle ama bunu sen nasıl biliyorsun?” diye sordular.

Mustafa “*Ne kadar da aptallar!*” dercesine gözlerini döndürüp her ikisinin de bakışlarını parmağıyla ekrana odakladı:

“–Sizce ben bilgisayarımın monitöründe ne görüyorum? Video üzerinde kontrastlama yaptık. Tavandaki spot lambalarının zemindeki yansıması daha güçlü ve net olarak görülüyor. Ne kadar körsünüz! O galeride herhangi bir tablo kaybolmadığına emin misiniz?”

Samet, o dakikada kardeşinin kafasına hafifçe vurarak ,
“–Konuşmaya devam et!” dedi.

Mustafa, ağabeyinin baskısına aldırış etmeden profesyonel kimliğine tekrar bürünüverdi:

“–Daha dikkatli bakın! İki güçlü spot lambasının yansıması tüm video boyunca tamamen beyaz kalıyor. Tek bir pikselinde bile koyulaşma ya da renk değişimi bir an bile gözlenmiyor ve hayalet adam bu yansımanın etrafında tam bir tur atıyor. Eğer bu insan figürü bizim sahteciliğimiz sonucu üretilmiş bir kukla olsaydı, iki spot ışığı demetinden en az birinde mutlaka kırılma olurdu. Ne bileyim, küçük miktarda da olsa bir koyulaşma! Ama 1.70 metre boylarında irice bir adam ışığın yol alıp yansıma yaptığı alanda tam bir tur atıyor. Bu figürü hafif renklendirilmiş camdan yapmış bile olsak, mutlaka yansımada ciddi bir koyu-

luk meydana gelirdi ve bu kararın filtrelendiği görüntülerde en az beş kat daha belirgin bir şekilde ortaya çıkarıldı. Sonuçta yansımalarımız tamamen ak! Yani bu adam tamamıyla şeffaf bir şey. Öyle saydam ki içinden güçlü spot lambasının ışığı bile sıfır kırılma ile geçmiş. Yani videomuz kesinlikle bir aldatmaca değil.”

Samet,

“İşte bu benim kardeşim!” diyerek kardeşini kucaklamaya kalkıştı. Mustafa ise,

“Daha bir dakika önce kafama vurdun. Şimdi de sevgi gösterisinde bulunuyorsun.” diyerek sol koluyla abisinden kaçınmaya çalışıyordu.

Rafik’in son 15-20 dakika boyunca gördüğü her yeni şey, hem merakını arttırmıştı hem de keyfini biraz daha kaçırmıştı. Artık inkâr etmesi mümkün değildi. Ellerindeki görüntüler tamamıyla doğüstü bir varlığa aitti.

Kollarını bağlamış sessizce ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Gerçekten de Mustafa’nın dediği gibi ellerindeki video ile birlikte basından iyi para koparabilirlerdi, ama ya sonrası? Bu etik olmayan davranışı yüzünden hem işini kaybeder hem de bu meslekteki kariyerini rafa kaldırmış olurdu. Üstelik görüntüler sayesinde ne kadar para koparabileceklerinden emin de değildi.

En azından tam bir toy olduğunu rahatlıkla kabul ediyordu. Hiçbir kazanç elde edemedi hem videodan hem de işinden olma ihtimalinin yeterince yüksek olduğunu görebiliyordu.

Nihayetinde evlenmek üzere olduğu nişanlısını da kaybedebilirdi. Küçük gençlik maceraları sürecekti yaşı geç-

mişti ve evlenerek tam bir yetişkin hayatına geçmenin vakti gelmiş de geçiyordu bile. Bu yüzden hiçbir risk almaya niyeti yoktu.

Rafik, ilk verilen kararın her zaman en doğrusu olduğunu tekrardan düşündü ve videodaki durumu müdürüne açıklamaya karar verdi.

“Evime gidip biraz uyusam iyi olacak. Bu konuyu şimdilik kapatalım. Bakın çocuklar, bu haber dışarıya sızarsa işimi ve dolayısıyla nişanlımı kaybedebilirim. Lütfen kimseye duyurmayın. Fakat ne olduğunu ben de çok merak ediyorum. İlerleyen günlerde beraber daha fazla araştırırız. Ama lütfen hayatımla oynamayın!”

Samet ve Mustafa nefeslerini tutarak Rafik’in sözlerini dikkatlice dinlediler. Her ikisi de sanat merkezindeki işe ne kadar zor kabul edildiğini çok iyi biliyorlardı. Sadece güvenlik şirketine girebilmek için 4 aylık bir sertifika eğitiminden geçmeleri gerekiyordu ve bu eğitim için çok para harcamışlardı. Sertifikayı aldıktan sonra bulabilecekleri ortalama bir iş için haftada en az 60 saat çalışmaları Ortadoğu standartlarına göre gayet normaldi.

Samet, Rafik’in gözlerine bakarak konuştu:

“Bu artık üçümüzün paylaştığı bir sır. Hiç merak etme!” dedi. Sırtarak arkasına yaslanan Mustafa ise,

“Demek artık Atos, Portos ve Aramis olduk ha? Hayalet de Dartanyan olsun bari!” dedi.

Samet, Rafik’i kapıya kadar geçirmek için koluna girip,

“Bazen ben bile kardeşimi anlamıyorum.” diyerek yürümeye başladı.

Ağaç

Eowyn ve Sean'ın zihinleri, Robert'ın yarattığı bir labirentin içinde kaybolmuştu. Robert karşılarında gülümsüyordu ve ne olduğunu öğrenmek için yalvarmalarını bekliyordu ama görünüşe bakılırsa ikisi de heyecandan ve şaşkınlıktan ne sormaları gerektiğine bile karar veremiyorlardı.

Robert, göreve göndermeyi düşündüğü adamlarını kaybetmemek için pek uzatmadan bazı şeyleri açıklamaya karar verdi:

“–Tamam, artık soru sormadan beni dinleyin. Bilmeniz gerekenleri bilmeniz gerektiği kadar anlatıyorum sizlere. Birkaç gün önce büyük bir araştırmanın kırılma noktasına geldik. Karşılaştığımız koşullar sebebiyle bazı acil hazırlıklar içerisindeyiz.

Bu hazırlıkların en başında, hedef bölgeye indirmeyi planladığımız personel seçimi bulunuyor. Görev alabilecek on adet adayın ismini havuzdan seçmemi ve hazırladığım listeyi kısa sürede sunmamı bekliyorlar.

İlk önce ikinize haber vermeyi düşündüm. Mülakatlarınız her an başlayabilir, emir en tepeden geldi. Şu anda sizden istediklerim: Bu konu hakkında sessiz olmanız

ve kendinizi mülakat için hazırlamanızdır. Ellerinizdeki kâğıtları yerine bırakıp odamdan ayrılabilirsiniz. Sizinle yakında tekrar irtibata geçilecek. Şimdilik bu kadar...”

İkisi de tek bir kelime dahi etmeden Robert'ın odasından çıktılar. Robert ise seçilmesini umduğu iki öğrencisine -*diğer adaylardan önce*- yeterli ipucu vermiş oldu. Odaya çıktıklarında, metinde yer alan sadece bir tek kelimenin akıllarında kalacağından emindi. *Phobos*

Birkaç gün içerisinde dâhil edilecekleri mülakatta soğukkanlı olmaları en can alıcı noktaydı ve bu büyük ipucu sayesinde diğer adaylara göre 1-0 önde başlıyor olacaktı. Listeye eklediği diğer sekiz adaya hiçbir şey bildirmedi. Bu, dünyanın en pahalı şovuydu ve başrol oyuncularını belirliyor olmak Robert'a büyük keyif veriyordu.

Sean ve Eowyn dinlenme odasına hızlı adımlarla fısıldaşarak geri döndüler. Sean,

“–Hikâyede *uydusu Phobos* yazıyordu. Görevimiz Mars'ta olmalı.” dedi heyecanla.

Eowyn alaycı bir ifadeyle,

“–Gerçekten mi? Sen bir dahisin.” diye karşılık verdi.

“–Dalga geçmenin sırası değil. Demek ki duyduklarımız doğruymuş. Oraya yirmiden fazla robot gönderildiğini duymuştum. Aradıkları şeyi bulmuş olmalılar. Büyük ihtimalle bizi taşıyıcı olarak kullanmayı planlıyorlar. Tipik bir bul-getir operasyonu yani.”

Dinlenme salonundaki en sakin masaya oturan Eowyn,

“–Getireceğimiz şeyin bu kadar küçük ve hafif olacağına nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu.

“Çünkü başka bir seçeneğimiz yok.” diye cevap verdi Sean ve devam etti. “Bu günün geleceğini daha dün gece rüyamda görmüştüm. Kırmızı kökleri toprağa sıkıca bağlı olan çok yaşlı bir ağaç gördüm. Şimdi rüyamdaki işaretleri çok daha iyi fark ediyorum. Kökleri güçlü olan ağaç eski bir kuruluşu simgeler. Okuduğumuz hikâyede bir ağaçtan bahsediliyor muydu?”

Sean, bir yandan doğaüstü denilen güçlerin tamamıyla saçmalıktan ibaret olduğunu düşünürken bir yandan da rüyalarında gördüğü bazı işaretlerin bir anlam ifade edebileceğine inanıyordu. Kısa sürede gerçekleşecek bazı olayları rüyasında belli şifreler ile gördüğünü düşünüyordu. Bu yaşadıklarına NASA’daki arkadaş çevresinden inancak insan bulmak oldukça güçtü ama o, yıllardır yaşadıklarının bilimsel bir açıklaması olabileceğine inanıyordu. İnsan beyninin uyku esnasındayken farkında olmadan bazı sinyaller gönderdiğini ve zihinlerimizin birer telsiz aracı gibi çalıştığını düşünüyordu.

Birkaç yıl önce alışveriş yapmak için dışarıya çıkmıştı ve o esnada kan bağışında bulunmak aklından bile geçmezken önünden geçtiği bir kan merkezinin girişindeki poster, birkaç kelimeyle gönlünü fethetmişti:

“Kahraman olmak için güzel bir gün değil mi?”

“NASA’da pineklemeden başka bir şey yaptığımız yok!” diye söylenerek arabasını park etmiş ve hiç aklında yokken o merkeze kan bağışında bulunup evine dönmüştü.

Aynı günün akşamı yatağında kitap okuyordu. Gözü bir anda hemşirenin yarasının üzerine yapıştırdığı küçük

bandaja takılmış ve bu küçük ayrıntı sabah gördüğü rüyayı bir anda hatırlamasına yardımcı olmuştu...

Rüyasında şehir dışı bir yere arkadaşlarıyla misafir oluyordu ve boş bir arazi üzerindeki beyaz bir evin avlusunda yürüyorlardı. Avlunun bitişiğinde bulunan eski bir mezarlık gözünden kaçmamıştı.

Mezar taşlarının arasından dokuz yaşlarında, kısa siyah saçlı bir erkek çocuğu Sean’a doğru koşuyordu. Çelimsiz çocuk bir anda sağ koluna sıkıca yapıştı ve bir süre hiçbir şey söylemeden ona tutundu.

Sean, rüyasında bu durumdan biraz rahatsız olmuştu ama sonuçta küçük bir çocuğu tersleyemezdi. Gülümseyerek,

“Ne yapıyorsun? Annen baban burada mı? Adın ne senin?” diye soruyordu ama çocuk sadece yüzüne bakarak hafifçe gülümsüyordu ve iki eliyle Sean’ın koluna sıkıca tutunuyordu. Daha sonra çocuk gizemli bir şekilde gözden kaybolmuştu.

Rüyanın geri kalan kısmında Sean ve arkadaşları evin ikinci katına çıkmışlar ve odaların birinde oturmuş sohbet ediyorlardı. Odanın kapısı kapalı olmasına rağmen avludaki çocuk aniden kapıda belirmişti. Tam arkasında orta yaşlı, sade görümlü, genç bir kadın duruyordu. Kadının şefkatli elleri çocuğun omuzları üzerindeydi.

Kadın ve çocuğun minnettarlıkla dolu bakışları Sean’a odaklanmıştı. Çocuk Sean’a doğru birkaç adım yaklaştı. Sean da çocuğu karşılamak üzere ayağa kalktı. Hâlâ ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu.

Küçük çocuk Sean'ın elinden bu kez narince tuttu ve gözlerine anlamlı bir ifadeyle bakarak işaret parmağıyla Sean'ın kolunun üzerindeki yarayı gösterdi. Acısını umursamadığı küçük yarayı görmesiyle uyanmıştı.

Yaranın üzerindeki küçük bir bandaj bütün rüyayı aniden tüm ayrıntılarıyla hatırlamasını sağlamıştı ve o rüyadaki kareleri hayati boyunca unutamayacağına emindi.

Sean'a göre bazı rüyaların şifreleri vardı ve bu şifreleri belli şeyleri yaşadktan sonra hayatın içerisindeki ayrıntılarda fark ediyordu. Çocuğun arkasında duran kadın büyük ihtimalle küçüğün annesiydi ve Sean, bağışladığı kanın o çocuğun hayatını kurtardığına inanıyordu. Çocuğun rüyanın başında mezar taşlarının arasından koşuşunun, esasen ölümün pençesinden kaçışını simgelediğine inanıyordu.

Yakın çevresindeki insanlara da bunun bilimsel olarak mümkün olabileceğini açıklamaya çalışıyordu. Sean, büyük ihtimalle çocuğu için kan bekleyen orta yaşlı annenin dualarını uykusunda hissetmişti ve o haykırışlar bu rüyayı görmesine sebep olmuştu.

Sean bir yandan da kimsenin Nostradamus'un iddia ettiği gibi geleceği görebileceğine inanmıyordu. Aslında gördüğü her şey o an gerçekleşmekte olan, kimi insanlar için hayati önem taşıyan kimi olaylardan ibaret karelerdi. Rüyasında olanları da beyni farklı nesnelere eşleştirerek yeni bir senaryo yazıp, ona film kareleri şeklinde sunuyordu. Genel itibariyle uyandıktan sonra gördüğü rüyayı unutuyordu ve gün içerisinde karşılaştığı bazı durumlar, zihninde yaşanan bu filmi geri sardırarak kıvılcımlardı.

Sean bu tür rüyalarından bahsettiğinde, Eowyn kalbini kırmamak için hiçbir yorumda bulunmuyordu ama böyle şeylerin tamamen aptalca olduğunu düşünüyordu.

Eowyn, konuyu değiştirip tekrar hikâyeden bahsetmeye başladı:

“Bize verdiği hikâye satırları arasında bazı yardımcı notlar vardı. Ayrıca, Robert bu hikâyenin gideceğimiz yerin tarihi olduğunu söylemişti, değil mi? Mars'ta yok olmuş bir medeniyetin izlerine rastlamışlar muhtemelen. İnanılmaz bir şey!”

“Hemen mülakata hazırlanmaya başlamalıyız!” diyerek masadan fırladı Sean. Eowyn arkasını dönüp,

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu. Sean,

“Lisa'yla buluşmalıyım. Stresten uzak dur!” diyerek salondan ayrıldı.

Sanal Bağ I

...

TreeLover⁶: Selamlar Miss_Freud! Sana arkadaşım HackerBOY'u tanıtayım.

Miss_Freud⁷: Slm Hacker!

HackerBOY⁸: Slm! Memnun oldum.

TreeLover: HackerBOY da bana şahit oldukları hayalet vakasından bahsetmek üzereydi.

HackerBOY: Ahh! Bu olayı herkese anlatma! Kız kaçık olduğumu düşünecek. 😏

TreeLover: Hadi ama! Burası zaten özel bir chat odası. Sadece 3 kişiyiz. Hadi anlat!

HackerBOY: Tamam, biraz bahsederim ama yine resim paylaşmamı isteme. Kimseye göstermeyeceğime dair ağabeyime söz verdim.

HackerBOY: Şey Miss_Freud... Ağabeyim bir sanat merkezinde çalışıyor ve aylardır orada bir hayaletin var olduğundan bahsediyor. Birkaç aydır eve her gün yeni bir

6 TreeLover: AğaçSever

7 Miss_Freud: Bayan_Freud

8 HackerBOY: KorsanÇOCUK

hayalet hikâyesiyle geliyordu ve ben anlattığı hiçbir olayı dikkate almadım.

Miss_Freud: İlginç bir olaya benziyor ama korkunçsa anlatma ...

HackerBOY: Yok yok! Korkacağını sanmıyorum. Neyse... Ağabeyimin galeriden bir arkadaşı var. Adı Rafik. O da bizim yaşlarımızda.

Miss_Freud: Peki siz kaç yaşındasınız?

HackerBOY: Ben 20 yaşındayım, ağabeyim ve arkadaşı ise benden biraz daha büyük. Rafik'ten bahsediyordum. Birkaç gün önce sanat galerisi yönetimi Rafik'i terfi ettirdi. Rafik de benim gibi hayalet olaylarına ilk başlarda inanmıyordu. Belki de hâlâ inanmıyordur. Güvenlik şeffiğine terfi ettirildikten sonra görüntüleme odasındaki monitörleri izlemeye başladı. Henüz ikinci gününde hayaletle karşılaştı.

TreeLover: Nasıl olmuş?

HackerBOY: Aslında büyük bir rastlantı olmalı. Ekranlardan birinde hayalete rastlamış. Yüz yüze gelmemişler yani. Yeraltındaki depo koridorlarında geziniyormuş. Bir karartının duvarların içinden süzülebildiğine şahit olmuş.

Miss_Freud: Arkadaşımızın halüsinasyon görmediği ne malum?

HackerBOY: Elimizde video kaydı var. Görüntüyü resim karelerine bölüp salim kafayla inceledim. Acayip bir şey! Normal olmadığı kesin.

Miss_Freud: Bilemiyorum. Anlattıklarının gerçek olabileceğine inanmak güç. Ama isterseniz size toplu bir se-

ans düzenleyebilirim. Daha önce de hayalet gördüğünü iddia eden hastalarım olmuştu. 😊

TreeLover: Söylemeye fırsat olmadı. Miss_Freud Amerika'daki bir psiko-analiz bölümünde psikiyatrist olarak çalışıyor. Bazı zamanlar hastalarının dertlerini benimle paylaşır. 😊 Beraber hoşbeş ederiz.

HackerBOY: Kullandığı rumuzdan tahmin etmeliydim. Bizim hikâyemiz böyle, biraz da Miss Freud'u dinleyelim.

Miss_Freud: Sanırım yeni hastam bana sürekli yalan söylüyor. Çok çetin bir adam, ulaşılması oldukça zor... Canı istediğinde size içini döküyor, ama gergin olduğu günlerde ağzını bıçak açmıyor. Bana kendisini bir ofis çalışanıymış gibi tanıttı ama yalan söylediğine inanıyorum. 😊

TreeLover: Bu adamın adı nedir? Esas mesleğinin ne olduğunu düşünüyorsun?

Miss_Freud: Adı James, ben polis olduğumu zannediyorum.

TreeLover: Neden?

Miss_Freud: Sanırım bir çeşit meslekî önsezi. Daha önce de benzer vakalarla karşılaştım. James'in koruma içgüdüğü daha da güçlenmiş. Konuşmaları bende bu tür bir izlenim bıraktı.

....

Tehdit

Rafik, birkaç saat süren uykunun ardından gece vardiyasına başlamasına yarım saat kala sanat galerisine döndü. Müdürü galeriden ayrılmadan önce olanlar hakkında bilgilendirmeliydi ve CD'yi müdüre teslim etmeyi planlıyordu. Kapıyı çalıp ofise girdi.

“İyi akşamlar efendim! Sizinle önemli bir konu hakkında kısaca konuşmak istiyorum.”

Galerinin açıldığı ilk günden bu yana müdürlük görevini yürüten Ziyad Bey,

“Hoş geldin Rafik, buyur otur lütfen! Seni dinliyorum.” diyerek delikanlıyı odasına buyur etti.

“Dün, güvenlik kamerası kayıtlarında anlam veremediğimiz bir şey tespit ettim. Fark eder etmez, yakındaki tüm devriyeci arkadaşlarla birlikte bizzat bölgeye intikal ettim. Etrafı uzun süre taradık. Fakat hiçbir iz bulamadık ama elimdeki CD'de görüntüsü kayıtlı efendim. Buyurun.” dedi Rafik.

Bu sözleri duyan Müdür Ziyad Beyin keyfi kaçmışa benziyordu. Endişeli bir şekilde etrafına bakındı ve nefes almadan bazı sorular yöneltmeye başladı:

“–Tam olarak ne gördün? Görüntüler hangi bölgeden geliyor? Yer altı kameralarından biri mi?”

Rafik olayın müdür bey tarafından çoktan öğrenilmiş olabileceğini düşündü.

“–Evet olay yer altındaki depo koridorlarında gerçekleşti. Gece vardiyasındaki arkadaşların konuşmamasını rica etmiştim. Ama sanırım size birileri daha gün doğmadan bir şeyler fısıldamış.” diyerek cümlesini kinayeli bir şekilde sonlandırdı.

Müdür sıkıntıyla “*bırak bunları şimdi*” dercesine elini salladı ve sözlerine devam etti:

“–Boş ver oğlum bu olayları. Böyle şeyler her kurumda olur. Sen ekranda ne gördün? Ondan bahset!”

Rafik gülümser bakışlarla,

“–Efendim aslında söylemeye dilim varmıyor. Henüz ne gördüğüm hakkında kesin bir kanıya varabilmiş değilim. Yani siz de mutlaka daha önce duymuşsunuzdur. Çevredeki herkes hayaletlerin varlığından bahsediyor. Görüntülerde sanki birinin duvarların içinden geçip koştuğunu göreceksiniz.” dedi ve CD’yi müdürüne uzatmaya çalıştı ama Ziyad yüzünü ekşiterek elini *hayır* anlamında iki yana salladı.

“–Videoda ne olduğunu görmek istemiyorum oğlum. Buna gerek yok. Şu anda önemli olan şey, senin ne yapacağın. Kısa süre önce seni bu göreve terfi ettirdik, değil mi? Artık yetki sahibi bir çalışansın ve yetki insanlara daha fazla sorumluluk yükler. Şimdi de senin bu sorumluluğu üstlenmeni rica ediyorum. Elbiseleri giymek kolaydır, zor olan ise onları taşımaktır.

Bak! Etrafta söylenenler abartılı ama yönetim olarak burada düzgün gitmeyen bazı şeylerin biz de farkındayız. Şimdi söyle bana evladım; sence birkaç söylenti yüzünden bu galeriye kilit mi vuralım? Bu merkez halkın parasıyla yapıldı. Sence bu kadar emeği ve güzel çalışmayı heba mı edelim? Bu sanat galerisinin vardiya amiri sensin, ben yokken sözü dinlenmesi gereken kişi de sensin. Belki de gün gelip ben buradan ayrıldığımda yerimi de sen alacaksın.”

Ziyad Bey sözleriyle Rafik’i yüreklendiriyordu. Konuşmasına, ara vermeden devam etti:

“–Kameralara kaydedilen görüntülerden de sen sorumlusun. Bu yüzden, CD’yi sana emanet ediyorum. Eğer bu video başka kaynakların eline geçerse, görevini layıkıyla yapmamış olursun değil mi?” diye sordu.

Rafik bu tavır karşısında çok şaşırılmıştı. Sanki Ziyad Beyin sözleri günler öncesinden hazırlanmıştı ve ezbere konuşuyor gibiydi. Şaşkınlığı sebebiyle tereddüt ederek,

“–Evv.. Evet efendim. Kesinlikle haklısınız.” diye cevap verdi.

Müdür Bey suçlayıcı bakışlarla eğilerek,

“–Bu videonun tek kopyası sende değil mi? Diğer arkadaşlarının haberi yoktur umarım.” diye sordu.

“–Diskin tek bir kopyası var. Her şey tamamıyla kontrolümüz altında.”

“–Öyleyse her şey yolunda demektir. Basında bu konuyla ilgili herhangi bir haberi görmemeyi umut ediyorum güzel oğlum. Haa! Aksi takdirde, belediyemize ait herhangi bir kurumda iş sahibi olmayı aklından çıkarabilirsin. Bana danışmak istediğin başka bir sorun var mı?”

“–Başka bir şey yok efendim. Emirleriniz alınmıştır. Yol göstericiliğiniz için teşekkür ederim.” diye cevap veren Rafik odadan çıktı.

Müdür Beyle yaptığı görüşme, Rafik’i gerçekten de şaşkına çevirmişti. Ziyad Bey neredeyse duyduklarına hiç şaşırılmamış, hatta olayı tamamen örtbas etmek için Rafik’i alenen tehdit etmişti.

Rafik, müdür beyle yaptığı görüşmeden sonra komik bulduğu sokak söylentilerini daha ciddi bir şekilde dinlemeye karar verdi. Anlatılanların çoğu abartılmış olabilirdi ama dinleyeceği hikâyelerin bazılarında mutlaka gerçek payı olan bir şeyler bulunmalıydı.

Rafik, sürekli kendisini ondan önce görev yapmış olan vardiya amirleriyle kıyaslıyordu. Diğerlerinin de yaptığı gibi görevini bırakıp kaçmak istemiyordu. Aksine bu olayın üzerine gidip, korktuğu şeyle yüzleşmek istiyordu. Ancak bu şekilde içi gerçekten rahat edebilirdi.

İçindeki korkuyu yenebilmek için “*Bu zamana dek böyle bir şeyin var olduğunu bilmeden yaşadın. Kimsenin zarar gördüğünü işitmedin. Öyleyse korkacak bir şey olmamalı, işine devam et!*” diyerek kendisine telkinde bulunuyordu ve korktuğu şeyle yüzleşmeden önce hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyordu.

Şafak

Lisa ve Sean henüz sabah ağarmadan hafif uykularından uyandılar. Konuşmuyorlardı ama ikisi de canlarını sıkı bir şeylerin olduğunu hissediyorlardı. Sean, henüz kız arkadaşına bile bir şey söylememesi gerektiğini düşündü.

Rahatsız edici sessizliği bozmak amacıyla,

“–Hangi hastan ile sorunun var yine?” diye Lisa’ya sordu. Lisa birkaç yıldır psikolojik yardım ünitesinde çalışıyordu. Takıntıları olan insanların sorunlarını çözebilmek için toplu veya özel seanslar düzenliyordu. Uzun süre bir hastasına yardımcı olamadığında ve çıkış yolunun da tamamen kapandığını düşündüğü zamanlarda huzursuz oluyordu.

Henüz farkında değildi ama zamanla kendisi de bir takıntı edinmişti. Bunun farkında olan Sean, rahatsızlık buluşmalı diye düşünüyordu ama Lisa’ya bu konuda tek bir kelime bile edemiyordu.

Bazı zamanlar gecenin bir vakti internetteki genel chat odalarında beyin fırtınası seansları bile düzenliyordu. ‘*chinese_girl_18*’ gibi absürd rumuzlara sahip insanlarla bile hastalarının sorunlarını tartışıyordu. Konuyu açtığı kişi-

nin kim olduğuna pek aldırmıyordu. Onun için önemli olan şey, karşısındaki insandan bir şeyler öğrenebilmektir.

Lisa'nın benimsediği hayat felsefesine göre iletişime geçtiği herhangi bir insandan mutlaka öğrenebileceği bir şeyler vardı. İsterse bu kişi bir Afrika kabilesine mensup, henüz medeniyetle bile tanışmamış bir çocuk olsun... O kişiden bile öğrenebileceği en az bir şeyin var olduğuna inanıyordu. Bu sebeple dünyanın farklı yerlerindeki kişilerin ufkunu genişletebileceğini umut ediyordu.

Lisa, Sean'ın sorusuna cevap vermeden yattığı yerden doğruldu. Başını iki elinin arasına aldı. Sıkıntıyla saldığı saçları yüzünü tamamen örtüyordu.

Derin bir iç çekişten sonra,

“–Bu kez gerçekten nasıl yardımcı olabileceğimi hiç bilmiyorum. Son seansta akademik klişe sözlerin dışında, yapıcı tek bir şey diyemedim. Hastama yaklaşmıyorum. Onu anlayamıyorum. Çözüm de üretmiyorum.” diye yakındı.

Sean çoğu kereler Lisa'dan bu tür serzenişler dinlemişti ve genel itibariyle pek yardımcı olamamıştı. Fakat her seferinde olduğu gibi çözmeye çalıştığı sorunu dinleyip, iyi bir fikir üretmeye çalıştı:

“–Hadi her zaman yaptığımız gibi sen o hastan ol, ben de bir psikolog olayım. Bana hastanın ağzından yaşadığın güçlükleri anlat. Seni dinliyorum.” dedi Sean.

Lisa hevesle saçlarını kuyruk yaparak topladı. Arkasına yaslanıp bağdaş kurdu ve anlatmaya başladı:

“–Benim adım James. 42 yaşındayım. Yaptığım hiçbir şeyden emin olamıyorum. İlk önceleri yaptıklarımı tek-

rardan kontrol ediyordum. Daha sonraları bundan vazgeçtim. Sonunda her yaptığım şeyi bir kere daha yapmaya başladım. Şu anda kendimi durduramıyorum. Lütfen bana yardımcı olun.” dedi. Hastasının ağzından konuşuyor ve o adam gibi hareket ediyordu.

Sean bir psikolog edasıyla sorunun kaynağına inmeyi denedi:

“–Bu tam olarak ne zaman başladı? Ne kadar süredir bu durumdan rahatsızsınız? Rahatsızlığınız ortaya çıkmadan kısa süre önce gerçekleşen bir olay var mı?” diye sordu.

Lisa sesini kederli bir renge bürüdü ve devam etti:

“–Üç buçuk yıl önce yaptığım basit şeyleri bile tekrar tekrar kontrol etmeye başladım. Geçen yıl da her şeyi iki kez yapmaya başladım. Engelleyemiyorum. Üç yıl önce karım benden boşandı ve bir bakıma sebebi dokuz yaşındaki oğlumuzun bir trafik kazasında hayatını kaybetmiş olması.”

Lisa gerçekten hastası James'in kimliğine büründüğünü hissediyordu. Sean ise olayın tam olarak nasıl gerçekleştiğini merak ediyordu:

“–Kaybınız beni gerçekten üzdü. Kazayı biraz anlatır mısınız? Nasıl gerçekleşti?” diye sorarak ayrıntıları öğrenmeye çalıştı.

“–Aracı ben kullanıyordum fakat hızlı gittiğim falan yoktu. Benim bir sürücü olarak hatam olmadığını polisler de teyit ettiler. Bir baba olarak hatalı davranmıştım. Oğlumun emniyet kemeri takıp takmadığını kontrol etmedim ve bu yüzden hayatını kaybetti.” dedi Lisa ve gülümseyerek Sean'a küçük bir tüyo verdi: “Hastalar geçmişteki yara-

layıcı olaylardan bahsettiğinde çok vakit kaybetmeden konudan uzaklaşmalısın!”

Kendisini toparlayan Sean,

“İki kere yapmak zorunda kaldığımız şeylere birkaç örnek verir misiniz? Son birkaç hafta boyunca neleri tekrarlamak zorunda kaldınız mesela?” diye sordu.

“Genellikle rutin şeyler işte. Çöpü döktükten sonra tekrar varilden çıkardım. Eve geri götürdüm. Bir bardak su içip tekrar bir blok ötedeki varile attım. Evime gelen postaları okumayı belki de tamamen bırakmalıyım. Postayla gelen bir vergi faturasını bir kere okumak beni tatmin etmiyor. Kaçırduğım bir ayrıntı var mı diye iyice emin olmak için tekrar okuyorum. Her şey çok zamanımı almaya başladı. İşimi de kaybetmekten korkuyorum. Geçen ay şirketimizin organize ettiği bir konferansa katılacaktık. Herkes aynı uçağa bindi. Ben ise havaalanına tekrar gitmeden uçağa binmemem gerektiğini düşündüm ve uçağı göz göre göre kaçırdım. Herkes bir kaçık olduğumu veya uyuşturucu kullandığımı düşünüyor olmalı. Günlük yaptığım her şey en az iki kat zamanımı almaya başladı. Sürekli bitkin bir haldeyim, uyuyamıyorum.”

Sean, adamın -yani James'in- sorununu bahsettiği son örneklerden sonra çok daha iyi anlıyordu ve aklına gelen ilk çözüm yolunu olduğu gibi söyledi:

“Öyleyse, başlangıç olarak her şeyi iki kere yapmak yerine bir kere yapmaya başlayın fakat iki katı süre harcayarak yapın. Daha sonra kademe kademe süreyi azaltın, böylece her şey normale dönecektir. Ne diyorsunuz?”

Lisa'nın bir anda gözleri parladı ve sevinçle Sean'ın boynuna sarıldı:

“Bu gerçekten de dâhiyane bir fikir!” deyip arkasını dönerek huzur içinde uyumaya başladı. Sean en azından kendisinin uyumasına engel olan sebep hakkında yalan söylemek zorunda kalmadığı için mutluydu. Fakat uyumak zorundaydı. Doğmakta olan günün ne kadar zorlayıcı olacağını tahmin edebiliyordu.

Suikast

Phuong, her gün yapmış olduğu gibi çalışma saatinin ortasında kendisine bir mola verdi. Eline aldığı gazete ve fincanında buharları yayılan çayı ile Stian'ın başucuna geldi. Gazete ve çayı yavaşça sehpanın üzerine bıraktı.

Bitkisel hayattaki adamın gözlerinin içine bir anne şefkati ile bakıyor ve sol eliyle başını okşuyordu. Stian, Phuong'un kendisine acıdığını düşünüyordu.

Çok geçmeden sandalyesine yönelip eline gazeteyi aldı ve,

“–Bay Stian, bugün size kütüphaneden bulduğum bir arşiv haberi okumak istiyorum. Belki ikimizin de anıları canlanır veya yaşananlardan ders çıkarmış oluruz.” dedi ve gazetenin manşetindeki haberi okumaya başladı...

26 Haziran 1981

Gazeteci Candida Jones ve Tonje Ulset'in haberi...

Ortadoğu dün akşamüzeri Lübnan'daki korkunç saldırıyla sarsıldı. Beyrut'un batı yakasında gerçekleşen saldırı İsrail yanlısı Hristiyan politikacıyı hedef aldı. Başarısızlıkla so-

nuçlanan suikastın hedefi onlarca masum sivil oldu. Ortadoğu yeni bir savaşa daha sürükleniyor...

Beyrut'ta sular bir türlü durulmuyor. Patlayıcı yüklü bir araç, politik konvoyu yaklaşık 20 metre uzaklıkta infilak etti. İsrail yanlısı politikacı Hüseyin Ahmed saldırıdan şans eseri kurtuldu.

Tüm dünyada büyük infial uyandıran saldırı hakkında Norveç hükümeti de dehşete düştüğünü belirtir bir açıklama yaptı: “Lübnan'ın ve bölgenin huzur ve istikrarını bölmeye yönelik bu saldırıyı kınıyoruz.” dedi. Suikastın ülkedeki gerilimi tırmandıracağı ve İsrail'in bundan sonra olaylara seyirci kalmayacağı yorumu yapılıyor.

Hristiyan Falanj Partisi üyesi Hüseyin Ahmed'e yapılan saldırı haberinin yerel basın tarafından şehre yayılması Hristiyan mahallelerinde protestoların başlamasına sebep oldu. Protestolarda Hizbullah ve Irak karşıtı sloganlar atıldı. Geleşmelerden huzursuz olan Beyrutlular erken saatlerde şehrin sokaklarını boşalttı. Birçok sokağın kontrolü tekrar askerlere teslim edildi.

Uzmanlarca yapılan araştırmalara rağmen, bomba yüklü olduğu sanılan araçta ne tür bir patlayıcının kullanılmış olduğu hâlâ bir muamma. Cevaplanamayan sorularla birlikte, saldırının bir araçla yapılmış olması Hizbullah'ı işaret ediyor. Suikasttan sorumlu tutulan Hizbullah ve Irak'ın saldırıyı kınaması, akıllarda soru işaretleri uyandırdı.

Gazetecilerin sorularını, basın karşısında demec vermekten kaçınan Hüseyin Ahmed yerine, politikacının büyük oğlu Piyer yanıtladı. Piyer, “Artık bıçak kemiğe dayandı. Lübnan kendisine yetemiyor. Dış güçlerin duruma el atmasını zorunlu

kılacak bir noktaya doğru hep beraber ilerliyoruz. Hizbullah, tirmandırılan gerilimle daha fazla şiddetten başka bir yere varamayacağımızı öğrenmeli.” dedi.

Bu açıklama karşısında Hizbullah yanlısı bir muhabirin “Cevaplamanız gereken ilk şey; çocukları öldürmeye başlayan, Hizbullah mıydı yoksa İsrail miydi küçük siyasetçi bey?” sorusu, şiddetli bir arbedenin yaşanmasına sebep oldu.

1970'lere kadar güçlü ve istikrarlı bir ekonomiye sahip olan Lübnan, son 20 yıldır benzer suikast olaylarıyla çalkalanıyor. İsrail-Arap Savaşı'nın ardından Hizbullah militanlarının karargâhlarını Beyrut'a kaydırmasıyla birlikte olaylar alevlenmeye başladı.

Diğer yandan Müslümanlar, demografik olarak üstünlüğü ele geçirmiş bulunuyorlar. Yaşanan saldırı olayları sebebiyle ülkenin yönetimi Hıristiyanlardan alınmaya başlandı. Son gelişmelerden en çok rahatsızlık duyan ülke ise İsrail oldu. Ortadoğu uzmanlarına göre İsrail'in Lübnan'a müdahalesi artık an meselesi.

25 Haziran günü gerçekleşen olayda 3'ü koruma görevlisi, 14'ü sivil, toplamda 17 kişi hayatını kaybetti. Onlarca hafif yaralının yanı sıra, pazaryerinde çalışan Beyrutlu bir vatandaş da patlama esnasında gözünü kaybetti. Polis, durumu kritik olan vatandaşın yaralılar arasında patlamaya en yakın kişi olduğunu düşünüyor. Saldırıyla ilgili soruşturma devam ediyor.

Phuong haberin son cümlesini de okuduktan sonra yerinden kalkıp tekrar Stian'a yöneldi. Kendisine bir cevap verilmesini beklercesine, hasta adamın gözlerine bir süre baktı. Stian, kendisinin bir gün duyulacağı ümidini yıllar

önce kaybetmişti ve artık kimseye seslenmeyi denemiyordu bile.

Yaşlı kadın yüzündeki ciddi gülümsemeyle,

“Yaşananlar ne kadar da kötü değil mi? Belki yıllar önce birileri daha dikkatli olmuş olsaydı, bu saldırı bu şekilde sonlanmazdı.” dedi. Söylediği bu sözler Stian'ın kafasını allak bullak etmişti. Duyduğu bazı şeylere anlam veremiyordu. Her geçen gün Phuong'un ne kadar entelektüel bir kadın olduğunu gördükçe şaşkınlığı daha da artıyordu.

Ayrıca Stian, dinlediği bu haberi bir öncekine nazaran çok daha ilginç bulmuştu. Aslında bu haberi ilk kez duymuyordu. Üniversitede Ortadoğu kültür ve politikası üzerine eğitim gördüğü yıllarda Lübnan iç savaşıyla ilgili ayrıntılı çalışmalar içerisine girmişti. Ayrıntılarını her ne kadar unutmamış olsa da 1981 yılında gerçekleşmiş olan bu olayın sonrasında olanları iyi biliyordu.

Suikast girişiminin başarıyla sonuçlanması İsrail'in işgal harekâtını bir yıl daha hızlandırabilirdi. Ama teröristler politikacıya zarar vermeyi başaramamışlardı. Bu saldırıdan istediği sonucu elde edemeyen Hizbullah, düşmanı yüzleşebilmek için Londra'daki İsrail Büyükelçisi Shlomo Argov'a üç tetikçisiyle suikast düzenlemişti. Adamlardan biri arabasına yaklaşan büyükelçinin kafasına ateş etmişti. 3 ay komada yatan Argov, hayatının geri kalanını felç hastası olarak geçirmek zorunda kalmıştı. Başarılı sayılabilecek bu suikast 6 Haziran 1982'de başlayan Lübnan savaşının ateşlenmesinde katalizör görevi yapmış ve bu saldırıya karşılık vermek isteyen İsrail, güney Lübnan'ı işgal etmişti.

Altın Kuyusu

Samet işe gelir gelmez ilk olarak Rafik'in görüntüleme odasını ziyaret etti, müdürle yaptığı konuşmanın ayrıntılarını merak ediyordu. Rafik, yönetim tarafından bu denli terk edilmiş ve ihanete uğramış olduğu için üzgün bir şekilde anlattı her şeyi.

Diğer yandan Samet ise duyduklarına seviniyordu. Çünkü en sonunda ciddiye alınmayan hikâyelerinin gerçek olduğu ortaya çıkmıştı:

“–Sen hiç üzülme dostum! Bu işte yalnız değilsin.” diyerek arkadaşına arka çıktı.

“–Bu olayda bize gerçekten kim yardımcı olabilir? Daha önceden bu tür şeyleri tecrübe etmiş birine ihtiyacımız var.” diye sordu Rafik.

Aslında Samet bu sorunun cevabını çoktan vermişti. Ama Rafik'in bunca olay arasında söylediğini unutmuş olduğuna emindi ve esrarı bozmak istemiyordu.

“–Yarın akşamüzeri saat dört gibi pazaryerinde buluşalım. Bize kimin yardımcı olabileceğini çok iyi biliyorum. Benim nöbet yerime dönmem gerek. Yarın konuşuruz.” deyip hızla odadan ayrıldı.

Ertesi gün, pazaryerine ulaşmaya kadar Rafik'in kimden bilgi alacakları konusunda bir fikri yoktu. Pazaryeri her akşamüzeri olduğu gibi sıcaktan kavruluyordu ve bütün satıcılar sıcağa rağmen ağustos böcekleri gibi bağırsıyorlardı.

Bütün bunların arasında, kendisini bol giysilerle esrarengiz bir şekle bürümüş olan tek gözü kör yaşlı bir adam, çevresine 10-15 yaşları arasında bir grup çocuktan oluştu. Çocuklar ya pazar satıcılarının evlatlarıydı ya da pazarda su satan fakirlerdi.

Yaşlı adam esasına tüm gücüyle yaslanıp, bir köşeye oturdu ve çocuklarla konuşmaya başladı:

“–Size cinlerin elinden çalmaya çalıştığımız altın kuyusunu anlattım mı çocuklar?” diye sordu ve çocuklar tek bir ağızdan heyecanla cevap verdiler:

“–Hayır! Anlatmadın, lütfen anlat!”

“–Sizin anne ve babalarınız daha çocukken ben usta hocam ile birlikte çalışırdım. En büyük hazinelerin izini sürdük yıllarca. İnsanlar bize eskimiş evlerindeki olaylardan şikâyetle bulunurlardı. Biz de evlerini dualarla temizlemek için yola çıkardık.

Bir keresinde, bir evin tüm sakinlerine bir iblis dadanmıştı. Yardım etmemiz için bize yalvardılar. Çok paralar vaat ettiler. Ustam, müşkül duruma düşmüş insanlardan katiyen ücret kabul etmezdi. Tek istediği, kazıdan bulduklarımızın bize bırakılmasıydı. Sahipsiz bir altın tanesi top-rağa düşedursun. Bütün cinler altına sahip olmak için aralarında savaşırlardı, ta ki en güçlüleri ele geçirsin. Ben ve ustam, bu cinlerin ya canını yakardık, ya da arzu ettikleri

bir şeyi kurban verirdik ellerine. Altınlarını ellerinden aldığımızda, o eve bir daha ilişemezlerdi.”

Yaşlı adam hikâyesini anlatırken çocuklardan biri atıldı:

“–Peki kuyu hikâyesinde ne oldu?” diye sordu sabırsızca.

“–Dur canım, anlatıyoruz elbet. Evet, bu evin sakinlerini rahatsız eden bir iblis vardı. İblis her gece o evde uyanları rüyalarında türlü edepsizliklerle rahatsız ediyordu. Ev sahibinin ahırına bıraktığı her keçiyi öldürüyormuş. Aylardır o ahırda geceyi geçiren bir tek keçinin bile sağ kalmadığını söylüyordu ev sahibi. Zavallı hayvanları yok yere boğuyormuş mendebur!

Ustam bana ‘*Bu türlüleriyle kavgaya tutuşulmaz, anlaşma yapmamız gerekir.*’ dedi. Ev sahibine, dua okurken kimse-nin ses çıkarmaması gerektiğini tembihledi ve o işaret ettikçe zemin katındaki odanın köşesini acele etmeden kazmalarını istedi.

Beş erkek odaya girdik ve ustam duyulmamış dualarla iblisin yuvasına yaklaştı. Bir süre sonra bize kazmamızı işaret etti. Kimse nefes bile alamıyordu heyecandan. Küreklerden biri benim elimdeydi, diğeri de evin beyinin oğlunda.

Ustam başını sallayarak işaret etti. Biz kuru toprağı kazdıkça çukurun dibi daha da nemlendi. Bir müddet bekledik. Sonra tekrar vurduk kürekleri. Çamurlanan toprak meğerse kanla ıslanıyormuş. Çukura kan dolmaya başladı ve birikinti üzerinde bir insan ayağı figürü belirdi.

Sürekli dualar fısıldayan hocama figürü gösterdiğimde, hocam durmamızı işaret etti. Kurban vereceğimizi biliyordum ama bu iblis insan kanı istiyordu takas etmek için. Defalarca dualar ettik. Tekrar tekrar kazdık.

Deyyus iblis ille de insan kurban verelim istiyordu. Fakat son seferinde caydı niyetinden ve kan çukurunda bir hayvan ayağı izi gördüm. Ustam, ev sahibine öteden bir keçi hazırlamasını tembihlemişti. Hayvanı çukura yatırıp kurban ettik. Çukurun başında keçinin kanı iblisin kanına karıştı ve oluk oluk altın fışkırmaya başladı çukurun dibinden.

Gördüğüne hayret eden ev sahibinin şaşkın oğlu ‘*Koş ana! Bir tas daha getir! Altın akmaya başladı!*’ der demez sessizlik bozuldu. Uslandırdığımız kan, kazanda kaynıyormuş gibi fokurdamaya başladı. İrili ufaklı onlarca el birbirleriyle kavga ediyordu sanki. Büyük olanlar küçük olanların parmaklarını kütür kütür kırıp altınlarını ellerinden alıyordu. Geçmiş günahlarla haram olan altın, işe uyanan diğer cinler arasında bir kavgayla tekrardan pay edilmişti.”

Yaşlı adam bir hikâyesiyle daha çocukların gönlünü fethetmeyi başarmıştı. Yaşı diğerlerine nazaran daha büyük olanlar hikâyenin yarısında ayağa kalkmış, anlattıklarının ne kadar gerçekçi olabileceğini düşünüyordu ama bu hikâyeleri dinlemek hâlâ hoşlarına gidiyordu.

Rafik saçma bulduğu hikâyeyi sonuna kadar dinledi. Samet her zamanki gibi geç kalmıştı, fakat çok geçmeden pazaryerinde göründü:

“–Sanırım kimden yardım alacağımızı tahmin ettin, değil mi?” diye sordu.

Rafik ise “*Başka çaremiz yok...*” dercesine ellerini iki yana açtı. Samet, gülerek Rafik’i kolundan yakaladı ve falcı dedesinin yanına doğru kalabalığın içerisinde yürümeye başladılar.

Mars'taki Yüz

Robert seçtiği kişilerin isimlerini Daniel'a iletmişti. Daniel tarafından yürütülen mülakatlar devam eden günlerde tamamlandı ve Robert seçilenler listesini gördüğünde büyük bir sürprizle karşılaştı.

On kişi arasından sadece iki adet astronot belirlenmişti. Sean ve Eowyn'in isimlerini gördüğü için memnun olmuştu ama bu tür bir sonuçla karşılaşmayı ummuyordu. Böyle bir operasyon için mutlaka üç kişinin gönderileceğine inanıyordu. İsmi verdiği diğer sekiz adayın her biri görevin üstesinden gelebilecek kapasitedeydi.

Robert, daha fazla beklemeden telefona sarıldı:

“Efendim, ben Robert. Mülakat sonuçları az önce elimе geçti. Listede sadece iki kişinin ismini görüyorum.” dedi.

Daniel ise otoriter bir ses tonuyla,

“Sizce bununla ilgili sorun nedir? Sizin göreviniz, bizim departmanımıza kalifiye eleman yetiştirmektir. Ben de istediğim elemanları projelerime seçerim. Başka bir sorunuz yoksa ilgilenmem gereken işler var.” diyerek yaşlı adamı tersledi.

Böyle bir cevap karşısında diyecek hiçbir şey bulamayan Robert, içinden küfürler ederek,

“Tabii ki de yok. Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.” dedi ve ahizeyi bıraktı.

Diğer yandan Sean ve Eowyn görev için hazırlanıyorlardı. Yaklaşık üç ay boyunca göreve yönelik eğitim ve bilgilendirme seminerlerine katılacaklardı. İlk birkaç gün gerçekten de sıkıcı geçmişti. Kendilerini birinci sınıf öğrencileri gibi hissediyorlar ve eğitimcileri Mars'la ilgili temel birçok şeyi tek tek dikte ettiriyorlardı:

“Mars, Dünya'ya en çok benzeyen gezegen olarak yıllarca araştırmalarımızın odak noktası olmuştur. Yaklaşık yarım yüzyıldır yüzeyde var olabilecek bütün yaşam olanaklarını dikkatli bir şekilde incelemekteyiz.

Bir Mars yılı bizdekinin hemen hemen iki katıdır, bu yüzden Mars'taki mevsimler iki kat daha uzun sürer. Kutup bölgelerindeki buzul miktarı kış ve yaz mevsimlerine göre Dünya'daki gibi artıp azalır. Dünya'dakine benzer pek çok iklimlere, çöllere sahip bir gezegendir. Hatta bir zamanlar okyanuslara bile sahip olduğunu düşünüyoruz.

1976 yılında Viking aracıyla Mars'a ulaştık ve atmosfer gazları hakkında bazı veriler elde ettik. Elimizdeki yüzdeler bize gezegenin geçmişi hakkında bilgi vermektedir. Dikkatinizi sunumumdaki tabloya çekmek istiyorum: %95 karbondioksit, %2.7 azot, %0.15 oksijen ve %0.03 su buharı bulunmaktadır. Özellikle bu gazlara değinmek istiyorum. Aslına bakarsanız, gezegende yeterince oksijen, karbondioksit içerisinde saklı olarak bulunmaktadır.

Mars'ta bir gün yaklaşık 24 saat 27 dakika sürer, bu süre de bizim biyolojik saatimize oldukça uygundur. Daha önemlisi ortalama sıcaklık -23 derece civarındadır. Yani sahip olduğu ısıyı izole edebilecek güçlü bir atmosfer tabakasına sahip olsaydı, bizdekine çok yakın bir iklime sahip olabilirdi...

Temel seviyedeki birçok seminerin ardından bir sabah seminer salonuna Daniel girdi. Yalnız değildi; yanında yaşlı bir general ve sert görümlü orta yaşlı bir subay bulunuyordu.

Eowyn ve Sean bu tür bir protokolle karşılaştıkları için biraz şaşkındılar. Eowyn kaykılmış şekilde oturan Sean'ı dürterek salona girenleri selamlamak için ayağa kalktı. İki nöbetçi asker salonun kapısını kapayınca odayı bir süre derin bir sessizlik kapladı.

Daniel misafirlerini orada bulunanlara kısaca tanıtır konuşmaya başladı:

“–Hazırlanmakta olduğumuz çalışmaya hava kuvvetlerinden pilot Yüzbaşı James Grim de eşlik edecek. Sizlere şu anda açıklayacağım şeyler Amerika Birleşik Devletleri'ne ait en gizli bilgilerden biridir. Başkan, bu projeden elde edebileceğimiz kârların yanı sıra ülke güvenliğini de önemsiyor. Bu yüzden Yüzbaşı Grim görev boyunca ortacağınız olacak. Kendisi aynı zamanda bir uçuş mühendisidir. Kısacası göreviniz, kaybolmuş bir Mars uygarlığına ait bilgileri merkeze getirmek. En iyi senaryo: Gireceğiniz kuyudan cebinize koyabilecek kadar bir enerji elması bulup geri gelmeniz. En kötü senaryo: Kuyuda bir cadıyla karşılaşmanız ve Pandora kutusunu patlatmadan içeride hap solmanız. Görevinizin adı: CYDONIA. Devam eden se-

minerlerinizde daha ayrıntılı biçimde bilgilendirileceksiniz. Sizce eklemem gereken bir şey var mı general?” diyerek sözlerini tamamladı ve generale döndü.

Şapkasını koltuk altına almış olan yaşlı asker gülümseyerek,

“–Daha kısa ve net bir şekilde açıklanamazdı.” dedi.

Daniel,

“–Öyleyse şimdilik bu kadar. Herkes işinin başına!” diyerek ellerini çırpıtı ve seri adımlarla salondan uzaklaştı.

Eowyn ve Sean'ın tek bir kelime edebilecek hali yoktu. Bir anda bin bir türlü duygunun esiri olmuşlardı. Sevinç, heyecan, korku, gurur, endişe... hepsi bir aradaydı. İçlerindeki duygu fırtınası kafalarındaki sorularıyla birlikte bir bulut gibi yükseldi ve tüm hissettikleri tamamen merakla dönüştü.

Birkaç dakika sonra, sunumlarına devam edecek olan görevli içeriye girdi. Artık sıkıcı temel bilgiler yerine, bomba gibi haberler vermenin zamanıydı. Eğitmen, ilk olarak sunumunun hiçbir soruyla kesilmemesini rica etti. Sean ve Eowyn'in son üç gündür dinledikleri sıkıcı eğitimde anlatılan her noktaya tekrardan değinmeye başladı:

“Hayatın hâlâ tam olarak nereden ve ne zaman Dünya'ya taşındığını bilemiyoruz ama artık emin olduğumuz bir şey var: Bizim medeniyetimiz bilince kavuşmadan binlerce yıl önce bazı insanlar Mars'ta çok gelişmiş bir toplum olarak hayat sürüyorlardı. Sahip oldukları teknoloji hakkında en ufak bir fikrimiz yok. Sizin de başlıca göreviniz bu konuda bilgi edinmek. Tipik bir bul-getir operasyonu gerçekleştirmek istiyoruz.

Bu antik medeniyetin izlerini ilk olarak 1976 yılında fark ettik. Viking aracı tarafından uygarlığa ait bazı fotoğraflar bilgimiz dışında edinildi. Bu durum daha sonraları NASA bünyesinde çalışan iki mühendis tarafından fark edildi. Doğal olarak yaklaşık 40 yıldır, bu durumu bir gölge yanılıması olarak yalanlıyoruz.

Sanırım hepimiz bu fotoğrafı hatırlıyorsunuzdur. Keşfettiğimiz Cydonia düzlüğünde kayıp uygarlığın eserleri bulunuyor. Bu bölgeye dikkatimizi çeken yapı ise yüz piramidi oldu. Bunu farkettiğimizde Mısır'daki sfenks ile bir ilişki kurmaya çalıştık ama bu, apayrı bir tarza sahip olan farklı bir sanat eseri. Mısır'daki sfenks piramitleri koruyan bir bekçi gibi konuşlandırılmıştır, fakat bu yapı Mısırdakilerin aksine yüzünü gökyüzüne çevirmiştir.

Tam o sırada Yüzbaşı James,

“–Mars’ı koruduğu izlenimini veriyor.” diye ekledi.

Heyecanlı bir şekilde konuşmasına devam eden eğitimci duyduğu sözleri onaylar bir ifadeyle yutkundu ve sunumuna bölgenin büyük bir resmini göstererek devam etti:

“Kesinlikle! Ama bu yapıların içerisinde ne olduğunu ve mabetlerin ne amaçla inşa edildiklerini bilmiyoruz. Özellikle beşgen piramit gerçekten çok geniş bir hacme sahip...

Diğer hazırlık çalışmalarımızın tamamlanmasıyla Mars'a seri bir şekilde robot takımlarımızı göndermeye başladık. Uzun bir süredir bu araçlar bize çeşitli kalıntılarla ilgili resimler ve analizler gönderiyorlar. Tahmin edebileceğiniz gibi devam eden tüm projelere yüklü miktarlarda ödenekler ayrılmakta. Bu sebeple bu çalışmada artık net sonuçlar elde etmek istiyoruz.

Kısa süre önce robot takımlarımızdan biri şüphe uyandıran bir giriş tespit etti. Halka şeklindeki kapı tanımlayamadığımız bir alışımdan yapılmış ve oldukça sağlam. Yarın akşam saat 21.00'de bölge bombalanacak. Aslında görevinizin ayrıntıları bombalamadan sonra netleşecek. İsterseniz şimdi biraz ara verelim, böylece Yüzbaşı James ile de tanışmış olursunuz.”

Zaman İçinde Zaman

Pazaryeri her zamanki gibi kalabalık ve gürültü-
lüydü. Mallarını başları üzerinde taşıyan satıcılar,
adeta kargaşadan oluşmuş bu sistem içerisinde karıncalar
gibi sabahtan akşama dek tur atıyorlardı. Kalay ustaları,
havlü-sepet satanlar, halciler... Hepsi geniş güneşliklerini
biri üzerine sermiş, dip dibe bağışarak mallarını satma
derdindeydiler. Güneş sıcak nefesini tüm gün bir avuç in-
san üzerine üflemişti ve pazarıcı çırakları akşamüzeri serin-
liğinde tezgâhlarının etrafını toz kalkmaması için bir kez
daha suluyorlardı.

Bunca mal satan tüccarın içerisinde, sattığı şey sözle-
ri olan tek kişi Samet'in dedesi Cemal'di. Torunu Samet'i
bu vakitte pazaryerinde görünce bir şeyler isteyeceğini he-
men anlayıverdi.

“–Selamün aleyküm!” diyerek dedesine yaklaşan toru-
nuna yadam başını kaldırıp dik dik bakarak cevap verdi:

“–Ve aleyne aleyküm es-selam! Bu saatte ne işin var bu-
rada hayırsız oğlan?”

Samet, arkadaşının yanında bu şekilde azarlandığı için
utanıp sıkılarak dedesinin koluna girdi ve kulağına şu söz-
leri fısıldadı:

“–Sana arkadaşımı getirdim. Senin yardımına ihtiyacı-
mız var. Bak bir şeyler gördük, sensiz ne yapacağımızı bile-
medik. Hem senin ilk torunun ben değil miyim? Bize yar-
dım etmez misin?”

Bu sözler karşısında yaşlı falcının yüzü bir anda yumuşadı:

“–Yürüyün bakalım öyleyse kahvehaneye... Ben bir nar-
gile tütürürken siz de anlatın bakalım. Derdiniz neymiş
ben de öğreneyim.” dedi.

Kahvehane köşeleri Ortadoğulu erkekler için bir çeşit
kulüptü. Buralarda çay kahve içip nargile ile zaman öldü-
rürken aynı zamanda arkadaşları ile buluşup konuşuyor-
lardı. Cemal Dede her zamanki köşesine kurulup,

“–Hele anlatın bakalım derdinizi!” diye gençlere dön-
dü. Her ikisinin de gözlerini yokluyordu. Samet ne diye-
ceğini pek bilemediği için sözü Rafik'e bıraktı.

Rafik elinden geldiğince az şey anlatması gerektiğini dü-
şünüyordu. Geçimini doğaüstü hikâyeler anlatarak sürdüren
bir adama, karşılaştıkları garipliği tüm çıplaklığıyla anlatma-
sı, işine veda etmesi anlamına da gelebilirdi. Bu yüzden genel
sorular sorarak işe yarar bir şeyler öğrenmeyi denerdi:

“–Ölümden sonra hayat var mıdır Cemal Dede?”

Bu soru yaşlı adamı baştan çileden çıkartmıştı:

“–Herhalde vardır benim şaşkın oğlum! Olmasaydı her
Cuma günü neden giderdim camiye? Hesap günü geldi-
ğinde topraktan birer bitki gibi diriltileceğiz! Bu yaşa ka-
dar gelip de hâlâ Kutsal Kitap'ta yazılanları okumadın mı?”

Cemal Dede öne doğru eğilmiş, hışımla şahadet par-
mağını Rafik'e doğru sallıyordu. Azarı keseceği yoktu.

Dedesini iyi tanıyan Samet hemen araya girip arkadaşının sözlerini tercüme etti:

“–Dede, sen yanlış anladın. Arkadaşımanın demek istediği şöyle; yani bir insan ölmüş olsa da aramızda hâlâ dolaşıp bizi gözleyebilir mi? Bize görünüp zarar vermeye kalabilir mi?”

Cemal Dede bu son soru karşısında sesini bir anda kesiti ve bakışlarını Samet’in üzerinden çekmeden arkasına yavaşça yaslandı. Tam o sırada nargilesi masasına getirildi.

Naegilesinden birkaç derin nefes alırken, sağlam olan tek gözü yerdeki eski döşeme üzerinde amaçsız bir şekilde geziniyordu. Bu sessizlikten sonra gençlerin sorularını cevapladı:

“–Vardır çocuklar. Görünürler de...”

Rafik, yaşlı adama biraz daha yaklaşıp,

“–Bize biraz bilgi verir misiniz?” diye sordu.

Dedenin bu konu hakkında konuşmaya pek niyeti olmasa da ayağına gelen bu gençleri kıramadı. Genelde hikâyeler anlatmaktan zevk duyardı ama bu sefer bir şeyler anlatmaya çok hevesli görünmüyordu. Ağır kelimelerle konuşmaya başladı.

“–Önce ölüm ne demek bunu bilmeniz gerek çocuklar. Bir insan aslında üç şekilde ölür.” derken Samet tekrar araya girdi:

“–Reenkarnasyon gibi mi?” diye sordu.

Cemal Dede bakışlarını torununa çevirdi:

“–Hayır. O reenkarniyon dediğin şeyin gerçek olmasına imkân var mı? İsmi bile söyleyemiyorum.”

Yaşlı adamın kelimeyi düzgün telaffuz edemediğini fark eden Samet, dedesinin sözünü tekrar kesti:

“–Reenkarnasyon deniyor dede! Reenkarnasyon.”

“–Her ne karın ağrısıysa! Öldükten sonra, başka bir hayata dönüyorsun diyorlar. Öyle olsaydı, dünyadaki insan sayısı hiç değişmezdi. Yok efendim, öldükten sonra illa insan olarak hayata döneceksin diye bir kaide yokmuş. Ceza olarak mesela maymun veya ağaç olarak da dönebilirmişsin hayata. Ne hikmetse, dünyadaki kötü insanların sayısı her gün artıyor ama ormanların sayısı azalıyor. Ne ağaç kalıyor, ne de maymun! Olmaz öyle şey!

Araya girip asıl anlattığım konuyu karıştırdın. Bir insan üç şekilde ölür. Her birimiz üç farklı bedene sahibiz. Bu dünyadaki vaktimizi doldurduğumuzda başka bir diyara göçmemiz gerekir. Bu göç için de her anlamda ölmemiz gerekir. Aksi halde, arada bir yerlerde hapsolursun.”

“–Üç farklı bedenden neyi kastediyorsunuz? Benim bildiğim, insanların sadece ruhları vardır. İncancımız da öyle demiyor mu?” diye sordu Rafik.

“–Her maddenin bir ruhu vardır evladım. Üzerinde oturduğun tahta sandalyenin bile. Her şeyin bir hikâyesi vardır ve ömür hafızası ruhun üzerine yazılır. Allah vücudlarımızı balçık çamurdan yarattı. Bu senin toprak bedenindir. Kalbinin içerisine duygularını yükledi. Öyle duygular ki dalgalar gibidir. Kimi zaman sel olur çoşar, toprağı yerinden eder. Kimi zaman gözyaşlarıyla durulaşırsın, huzuru bulursun. Bu da senin su bedenindir.

Sonuncusu da zihnindeki hava bedenidir. Düşüncelerin bir fırtına gibi eser âlem-i fikirde. Bu üç beden bir araya gelir de dudağında nefes, yüreğinde kan, teninde can

olur. Şimdi anladın mı?” dedi. Sözlerini sarf ederken sırasıyla Rafik’in ağzını ve göğsünü işaret ediyordu. Yaşlı adam şairane konuşmayı kendisine meslek edinmişti ve gençleri nasıl etkileyeceğini biliyordu.

Rafik başını “*anladım*” manasında salladı. Yaşlı adam, gözlerini üzerinden çekmeden sözlerini sürdürdü:

“–Hastalık veya kazadan ötürü toprak bedenimiz ölür. Ama tam bir ölüm için esas olan, su ve hava bedeninin ölmesidir. Kimi zaman bu üçünün ölümü aynı anda gerçekleşemez. Bir insanın madde dünyadaki duygu, düşünce ve ihtirasları çok güçlü ise su ve hava bedenleri aslında hâlâ hayattadır. Belki bizim gözümüzle ölmüş oluyor ama ruhu fiziksel âleme yakın bir yerlerde kalır. Aramızda gezindiğini düşündüğünüz insanlar da bu şekilde esir olmuş olanlardır.”

Konuşması bitince nefeslenmek için nargilesini fokurdatmaya başladı.

“–Peki bize zarar vermeleri sence mümkün mü?” diye sordu Samet.

Yaşlı adam,

“–Bilemiyorum, ama yardımcı da olabilirler. Bu kişisine bağlıdır. Bu esirlerin duygu ve düşünceleri ölmemiştir. Yani takıntılı olarak ortalıkta gezinip dururlar. Sürekli aynı şeyleri yapıyor gözükebilirler. Ölmeden önce ne yapmaya şartlanmışlarsa veya neyi başaramadan ölmüşlerse onu da yapmaya çalışıyor olabilirler.

Ustam bana ‘*Zaman içinde zaman vardır.*’ derdi. Eskiden bu dediğini pek anlayamazdım, ama sanırım artık aklım ermeye başladı. Baksanıza televizyonlar, radyolar na-

sıl çalışıyor? Havada bir sürü yayın dolanıyor. Biz aletin frekansını bir tanesine ayarlayıp, o kanalı izleyebiliyoruz. Eğer frekans doğru ayarlanmazsa, bir kanaldan görüntü gelmeye başlar, diğerinden de ses. Belki, hakkıyla vefat etmemiş olanlarda benzer bir hal yaşanmaktadır. Zaman zaman ellerinde olmadan bizim âlemimize girip çıkıyor olabilirler. Rabbim bizi ahbine vefa gösteren salih kullarından eylesin.” diyerek sözlerini bir dua ile bitirdi ve ellerini yüzüne usulca sürüp “*Âmin!*” dedi.

Yaşlı adam bir an durup,

“–Samet ne yapacağınızı bilemeyip yanıma geldiğinizi söyledi az önce. Bir şeyler görmüşsünüz. Yardıma ihtiyacınız var sandım. Sadece bunu sormak için mi geldiniz pazaryerine? Başka sorunuz yok muydu?” diye sordu.

Rafik, Cemal Dedenin anlattıklarını ilham verici bulmuştu, fakat konuyu daha fazla açmaya niyeti yoktu. Ağzından bir şey kaçırıp ihtiyar adamın şüphelenmesini istemiyordu. Şimdilik ihtiyacı olanını öğrenmişti ve konuyu değiştirmenin vaktiydi.

“–Ben böyle mevzuları çok merak ediyordum amca. Samet sizin bana bu konuda bilgi verebileceğinizi söyledi. Biz de sizi bugün işten sonra ziyaret etmek istedik. Pazarda işleriniz nasıl gidiyor?”

Yaşlı adam Rafik’in tahmin ettiğinden çok daha kurnazdı. Genç adamın sözlerindeki bu hızlı manevra onu daha da şüphelendirdi. Fakat şimdilik karışmamayı düşündü. Günlük hayatından bahsetmeye başladı. Torununun ve Rafik’in kahvehaneden kısa sürede fısıldaşarak uzaklaşmalarını nargilesini tütürerek derin düşüncelerle izledi. Ortada garip şeylerin döndüğünü seziyordu...

Sürpriz

Daniel son 24 saattir neredeyse yerine hiç oturmamıştı. Sürekli bir masadan diğerine koşuyor, her çalışma grubuyla yoğun toplantılar organize ediyordu.

NASA için çalışmaya başladığı ilk günden bu yana birçok farklı departmana ait görevde yer almayı kendisine bir ilke edinmişti. Bu alışkanlığı en sonunda bir hastalığa dönüştü ve genel koordinatör olmaya layık görüldü. Devam eden her projenin ayrıntılarını öğrenerek bu konuma kadar gelmişti.

Girişin bombalanmasına sadece bir saat kalmıştı. Daniel, kumanda ve görüntüleme odasına gidip her şeyi yeterli zaman varken tek bir parça olarak bir kez daha görmek istemişti. Kumanda terminaline gittiğinde, kendisini Avrupa'daki bir sanat müzesinde geziniyor gibi hissetti. Çıkardıkları iş, büyük bir tuvaldi ve son rötuşlar atılmadan önce büyük resmi bir kere daha uzaktan görmek istiyordu.

Tüm işlemleri tekrardan kontrol etmek için terminalden ayrılırken birkaç gözlemci tek bir ağızdan seslerini yükselttiler:

“–Aman Tanrım! Bu da ne böyle? Ne oluyor orada? Hey Paul gelip bunu görmelisin.”

Kumanda masasındaki bir monitörün etrafı kısa sürede onlarca kişi ile dolmuştu. Kişi sayısıyla birlikte konuşmalar ve bağırışmalar da artıyordu.

Kapıdan yorgun bir şekilde çıkmak üzere olan Daniel bakışlarını avına dikmiş bir vaşak çevikliğinde kalabalığa çevirdi. Diğer meraklılar gibi grubun içerisine sızmaya çalışıyordu ve görüntüleri gören herkes hâlâ konuşmaya devam ediyordu:

“–Bu nasıl olur? Sanırım tamamen açılacak ...”

Karmaşaya sinirlenen Daniel kalabalık içerisinde ekran sorumlularına bağırdı:

“–Şu görüntüyü büyük ekrana aktarın geri zekâlılar!”

Meraklı grubun başına üşüştüğü monitörün karşısında oturan operatör, genel koordinatörün emrini duymasıyla irkildi ve klavyedeki birkaç kısayol tuşuna bastıktan sonra gelen görüntüyü ana ekrana taşıdı.

Dev ekrandaki sahneyi gören herkes aynı anda büyük bir iç çekti. Bombalanmak üzere olan yuvarlak giriş görüntüleniyordu ve yarım dairelerin her ikisi de aksi yönde hareket ediyorlardı. Esrarengiz giriş yavaş fakat fark edilebilir bir hızla açılmaktaydı. Gördükleri karşısında ağız açık kalan Daniel,

“–En azından artık girişi patlatmamıza gerek kalmadı.” diyebildi.

Sean, Eowyn ve James olup biteni misafir edildikleri izole odadan izlemekteydiler. Görüntüler ekrana yansıtıldığında Sean ve Eowyn bir anda ayağa fırladı, fakat Yüzbaşı Grim hâlâ yerinde oturuyordu. Sanki duruma hiç şaşırmamıştı.

James aslında yüzbaşı olmak için daha çok gençti. Sahip olduğu inanılmaz azmi sayesinde bu göreve getirilmişti. Kendisinin diğer iki astronottan çok daha farklı bir karaktere sahip olduğunu rahatlıkla analiz edebiliyordu. Fakat grup dinamiklerini bozmamak için onlar gibi davranması gerektiğini düşündü ve daha diğer ikisi farkına bile varmadan o da usulca oturduğu yerden kalktı.

Sean heyecandan yerinde duramıyor, adeta zıplıyordu:

“–Biliyordum! Biliyordum! Keşke bu olanları birinci sınıftaki huysuz hocam da görseydi. Bütün sınıf benimle dalga geçmişti ama işte doğruymuş. Dünya dışında hayat bulunuyor! Orda işte!”

Eowyn de aynı heyecanı paylaşıyordu:

“–Bu gerçekten de korkunç bir şey! Belki de dediklerin doğrudur Sean. Seninle bu zamana dek dalga geçtiğim için özür dilerim.” diyerek sözlerine katıldı.

Yüzbaşı ise takımlarındaki fikir paylaşımına katkıda bulunabilmek için mantıklı bir şey söylemesi gerektiğini düşündü:

“–Biz onları bombalamaya kalktık. Oradakiler ise bize resmen kollarını açtılar, tanışmayı bekliyorlar. Bu harika bir olay!” dedi.

İlk şaşkınlığı atlatmış olan Daniel ellerini çırparak futbol koçu gibi oraya buraya emirler yağdırmaya başladı. Tüm personeli bu rüyadan uyandırmaya çalışıyordu. “Hadi bakalım çocuklar! Bombalamayı iptal ediyoruz! Her takımın lideri 15 dakika içerisinde toplantı odamda bir araya gelsin! Başkana durumu izah etmemiz gerekecek. Hadi!”

Genç astronotlar içerideki konuşmaları misafir edildikleri odadan duyamıyorlardı. O sırada konuk odasının perdeleri bir anda yukarıdan aşağıya doğru yavaşça inmeye başladı. Eowyn ve Sean ne olduğunu büyük bir merakla son ana dek gözlemlemeye çalışıyorlardı. Salondaki koşuşturmayı izlemeye devam edebilmek için onlar da perdeyle birlikte çömelmekteydiler. Perdenin tamamen çekilmesiyle sırtlarını cama yaslayıp yerlerine oturdular. Eowyn, sağ dirseğini dizinin üzerine koymuş saçlarını karıştırıyordu ve mutlu bir ses tonuyla “Vay be!” söylenip duruyordu...